COLECȚIA RĂSUL LUMII

Eduardo Mendoza

Nici o veste de la Gurb

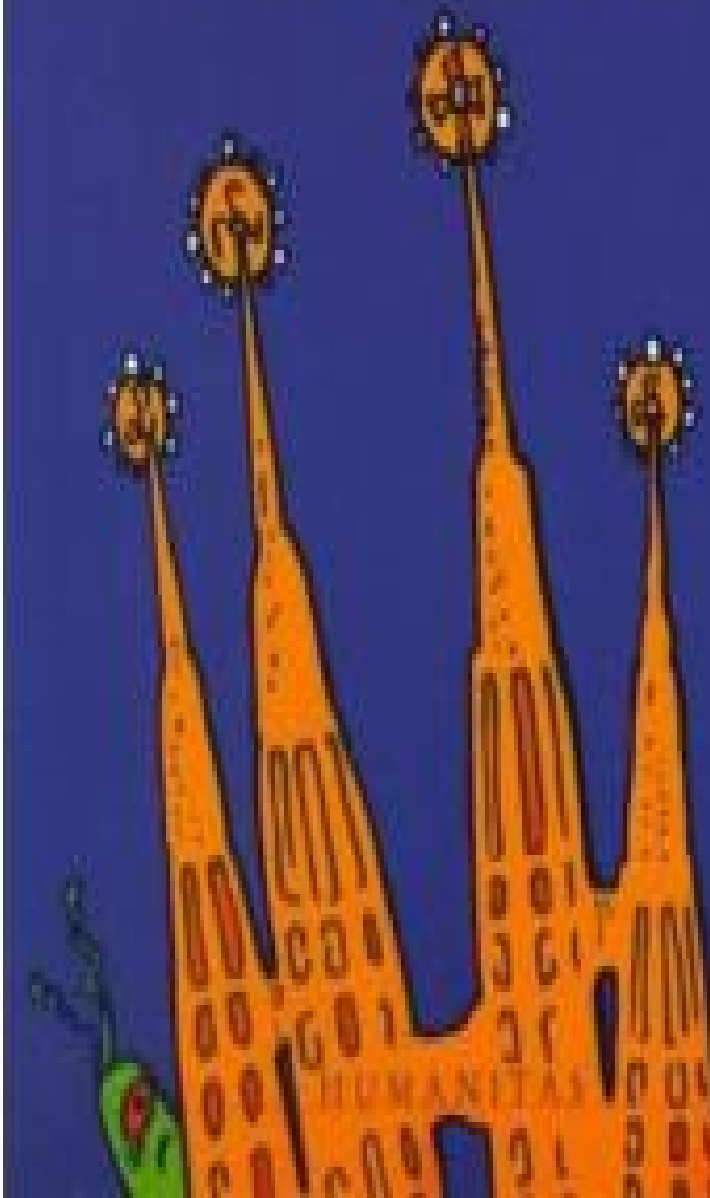

EDUARDO MENDOZA s-a născut în 1943, la Barcelona. In copilărie se visa toreador, explorator sau căpitan de vas, dar dă uitai ii setea de aventură odată ce descoperă plăcerea de a citi. Fascinaţia cărţilor îl va urmări şi mai târziu, ca elev al şcolii catolice Hermanos Maristas şi ca student la drept, iar la 23 de ani, ajuns la Londra cu o bursă în sociologie, petrece marc parte din timp citind şi scriind. La întoarcere, lucrează ca avocat şi asesor la Banca Condal. Aici se familiarizează cu limbajul juridic şi birocratic, parodiat apoi în romane. în 1973 părăseşte Spania, pe care o descrie ca fiind, în acei ani, „tristă, amară şi violentă", şi se mută la New York, ca traducător în cadrul ONU. Prima lui carte, publicată în primăvara anului 1975, La verdad sobre el caso Savolta, nu este privită cu ochi buni de cenzură. Câteva luni mai târziu moare Franco, ceea ce schimbă destinul acestui roman (Premiul Criticii, 1976), înţeles acum ca o anticipare a schimbării societăţii, dar şi a literaturii: este socotit iniţiatorul postmoder-nismului în Spania. Mendoza reconstruieşte, în manieră proprie, toate tipurile de roman şi de discurs, de la foileton până la science-fiction, combinând nivelul cult cu cel popular, realismul magic cu explicaţiile naturaliste şi grandilocvenţa exprimării cu platitudinea mesajului. Succesul celui dc-al doilea roman, El misterio (le la cripta embrujada (1979), îl determină să scrie alte două romane cu acelaşi protagonist: El laberinto de, las aceitunas (1982) şi La aventura del locador de serloms (2001). Se întoarce în oraşul natal în 1983, unde continuă să traducă pentru diverse organizaţii internaţionale; în paralel, publică romane, piese de teatru$_s$ eseuri şi ţine cursuri de traducere şi interpretare la Universitatea Pompeu Fabra din Barcelona.

EDUARDO MENDOZA

Nici o veste de la Gurb

00.01 (ora locală) Aterizare fără probleme. Propulsie convenţională (amplificată). Viteza aterizării: 6.3 pe scala convenţională (restrânsă). Viteza în momentul amerizării: 4 pe scala Jos-Ul sau 9 pe scala Molina-Clavo. Cubaj: AZ-0.3.

Locul aterizării: 63Q (11(3) 2847639478363947 3937492749.

Numele local al zonei de aterizare: Sardanyola.

07.00 Respectând ordinele (pe ale mele), Gurb se pregăteşte să ia contact cu formele de viaţă (reale şi potenţiale) din zonă. întrucât călătorim sub formă acorporală (inteligenţă pură-factor analitic 4800), dispun să adopte un corp asemănător celui al locuitorilor din zonă. Obiectiv: să nu atragă atenţia faunei autohtone (reale şi potenţiale). Consult Catalogul Astral Terestru de Indicare a Formelor Asimilabile (CATIFA), aleg pentru Gurb aparenţa fiinţei umane numite Marta Sanchez.

07.15 Gurb părăseşte nava prin gura de ieşire numărul 4. Vreme bună, cu vânt uşor, dinspre

sud. Temperatura: 15° C. Umiditate relativă: 56%. Starea mării: calmă.

07.21 Primul contact cu un locuitor al zonei. Date primite de la Gurb: mărimea specimenului individual, 170 de centimetri; perimetru cranial, 57 de centimetri; ochi în număr de doi; longitudinea RABO, 0,00 centimetri (nu are). Fiinţa comunică folosindu-se de un limbaj cu o structură foarte simplă, dar foarte complex din punctul de vedere al sonorităţii, căci trebuie să articuleze cu ajutorul organelor interne. Conceptualizare deficitară. Denumirea fiinţei: Lluc Puig i Roig (probabilă receptare defectuoasă ori incompletă). Funcţie biologică a fiinţei: profesor titular (cu normă întreagă) la Universitatea Autonomă din Bellaterra. Nivel de amabilitate: scăzut. Dispune de un mijloc de transport cu o structură foarte simplă, dar foarte complicat din punctul de vedere al manevrabilităţii, numit Ford Fiesta.

07.23 Gurb este invitat de fiinţă să urce în mijlocul ei de transport. Cere instrucţiuni. Ii dau ordin să accepte oferta. Obiectiv fundamental: să nu fie atrasă atenţia faunei autohtone (reală şi potenţială).

07.30 Nici o veste de la Gurb.

08.00 Nici o veste de la Gurb.

09.00 Nici o veste de la Gurb.

12.30 Nici o veste de la Gurb.

20.30 Nici o veste de la Gurb.

07.00 Mă hotărăsc să plec în căutarea lui Gurb. Mai întâi, ascund nava pentru a evita depistarea

şi inspectarea ei de către fauna autohtonă. Consult Catalogul Astral, decid să transform nava în corpul terestru denumit locuinţă unifamilială încălz. centr., 3 dorm., 2 băi. Terasă. Piscină corn. 2 locuri de parcare. îmbunătăţiri.

07.30 Mă hotărăsc să adopt înfăţişarea unei fiinţe umane individualizate. Consult catalogul, îl aleg pe ducele de Olivares.

07.45 Nu ies din navă pe trapa de siguranţă (transformată acum în uşă din panouri de o mare simplitate structurală, dar foarte greu de manevrat), aleg să mă naturalizez într-un loc unde densitatea specimenelor individuale este mai mare, pentru a nu atrage atenţia.

08.00 Mă materializez într-un loc cu numele Dia-gonal-Paseo de Gracia. Sunt călcat de autobuzul numărul 17 Barceloneta-Vall d’Hebron. îmi recuperez capul, care, în urma coliziunii, s-a dus de-a rostogolul. Operaţiune anevoioasă din cauza afluenţei de vehicule.

08.01 Călcat de un Opel Corsa.

08.02 Călcat de o furgonetă de aprovizionare.

08.03 Călcat de un taxi.

08.04 Recuperez capul şi-l spăl într-o fântână publică situată nu departe de locul coliziunii. Profit de ocazie pentru a analiza compoziţia apei din zonă: hidrogen, oxigen şi fecale.

08.15 Dată fiind densitatea mare a specimenelor individuale, e posibil să nu-1 pot repera à l'œil nu[1] pe Gurb, dar rezist tentaţiei de-a iniţia un contact senzorial, deoarece sunt greu de estimat efectele asupra echilibrului ecologic al regiunii şi, prin urmare, asupra locuitorilor.

Fiinţele umane sunt entităţi de mărime variată. Cele mai mici sunt atât de mici, încât, dacă fiinţele mai mari nu le-ar transporta într-un cărucior, ar fi călcate în picioare (şi probabil şi-ar pierde capul). Cele mai mari rareori depăşesc 200 de centimetri în lungime. Un amănunt surprinzător: când se întind pe jos, sunt exact la fel de înalte ca atunci când stau în picioare. Unele poartă mustaţă; altele, barbă şi mustaţă. Aproape toate au doi ochi, situaţi pe partea anterioară sau pe cea posterioară a feţei, în funcţie de poziţia din care-i priveşti. Pentru a merge, se deplasează din spate în faţă. Asta înseamnă că trebuie să echilibreze mişcarea picioarelor cu o legănare viguroasă a braţelor. Cei mai grăbiţi amplifică acest balans cu ajutorul unor serviete din piele sau din plastic, sau al unor vali-joare numite Samsonite, făcute dintr-un material de provenienţă extraterestră. Sistemul de deplasare al automobilelor (patru roţi dispuse în paralel, umplute cu aer fetid) este mai pragmatic, permiţând atingerea unor viteze mai mari. Nu-mi permit să zbor sau să merg în cap, aş fi catalogat drept excentric. Notă: Contact permanent cu solul, realizat printr-un picior (oricare) sau prin organul extern cunoscut sub numele de fund.

11.00 Sunt aproape trei ore de când aştept să apară Gurb. Aşteptare zadarnică. Fluxul de fiinţe umane în acest punct al oraşului nu descreşte. Conform calculelor, probabilitatea ca Gurb să treacă pe aici fără să-l văd este de şaptezeci şi trei la unu. Trebuie totuşi avute în vedere şi alte două variabile: a) se poate ca Gurb să nu treacă pe aici;

b) se poate ca Curb să treacă pe aici, dar cu un aspect exterior modificat. In acest din urmă caz, probabilitatea de a nu fi văzut de mine creşte la nouă trilioane contra unu.

12.00 Ora de angelus. Mă adâncesc în rugăciune preţ de câteva clipe, sperând că Gurb n-o să-mi treacă tocmai acum prin faţă.

13.00 Postura de drepţi pe care corpul meu a adoptat-o timp de cinci ore începe să mi se pară obositoare. încordării muşchilor i se adaugă efortul continuu pe care trebuie să-l fac pentru a inspira şi a expira. Când am uitat să inspir şi să expir mai mult de cinci minute, faţa mi s-a învineţit şi ochii mi-au ieşit din orbite, aşa că a trebuit să-i caut din nou printre roţile maşinilor. în ritmul ăsta, sigur o să atrag atenţia asupra mea. Se pare că oamenii inspiră şi expiră aerul în mod automat şi numesc asta respiraţie. Acest automatism care ar dezgusta orice fiinţă civilizată, dar pe care-1 consemnez din raţiuni pur ştiinţifice, caracterizează nu doar respiraţia, ci şi multe alte funcţii organice, cum ar fi circulaţia sângelui, digestia, mişcarea pleoapelor (care, spre deosebire de celelalte două funcţii sus-menţionate, poate fi controlată, iar pentru acest caz există expresia „a face cu ochiul"), creşterea unghiilor etc. Oamenii depind într-o asemenea

măsură de funcţionarea automată a organelor (şi a organismelor), încât ar face nişte lucruri tare urâte dacă n-ar fi învăţaţi, încă din copilărie, să supună natura bunei-cuviinţe.

14.00 Am ajuns la limita rezistenţei fizice. Mă aşez în genunchi să mă odihnesc, cu piciorul stâng îndoit în spate şi cu dreptul în faţă. O femeie mă vede şi-mi dă o monedă de douăzeci şi cinci de pesete. O înghit imediat, ca să nu par lipsit de maniere. Temperatură: 20° C. Umiditate relativă: 64%. Vânt slab dinspre sud. Starea mării: calmă.

14.30 Densitatea traficului pe roţi şi pe picioare înregistrează o uşoară descreştere. Nici o veste de la Gurb încă. Cu riscul de-a tulbura precarul echilibru ecologic al planetei, mă hotărăsc să apelez la contactul senzorial. Profitând de faptul că nu trece nici un autobuz, îmi golesc mintea şi emit unde pe frecvenţa H76420bal400009, amplificând-o până la H76420bal400010.

La a doua încercare primesc un semnal la început slab, apoi ceva mai clar. Decodific semnalul. Pare să vină din două puncte diferite, deşi sunt foarte aproape unul de altul, prin comparaţie cu axa Terrei. Iată textul semnalului (decodificat):

— De unde ne sunaţi, doamnă Cargols?

— Din Sant Joan Despî.

— De unde?

— Din Sant Joan Despi. Santjoan Despi. Nu mă auziţi?

— Se pare că avem o mică problemă tehnică aici în studio, doamnă Cargols. Dumneavoastră ne auziţi bine?

— Ce spuneţi?

— V-am întrebat dacă ne auziţi bine. Doamnă Cargols?

— Da, da. Eu vă aud bine.

— Mă auziţi, doamnă Cargols?

— Da, vă aud. Vă aud foarte bine.

— Şi de unde ne sunaţi, doamnă Cargols?

— Din Santjoan Despi.

— Din Santjoan Despî. Şi ne recepţionaţi bine în Santjoan Despi, doamnă Cargols?

— Eu vă aud bine. Dar dumneavoastră cum mă auziţi?

— Vă aud bine, doamnă Cargols. De unde ne sunaţi?

Mă tem că-mi va fi mai greu decât credeam să-l găsesc pe Gurb.

15.00 Mă hotărăsc să recurg la căutări sistematice prin tot oraşul şi să nu mai stau într-un loc fix. Astfel voi diminua probabilitatea de un trilion la unu de a nu-1 întâlni pe Curb, dar rezultatul rămâne în continuare nesigur. Urmez planul heliogralîc ideal pe care l-am încorporat în circuitele mele interne când am părăsit nava. Cad într-un şanţ săpat de Compania Catalană de Gaz.

15.02 Cad într-un şanţ săpat de Compania Hidroelectrica din Catalonia.

15.03 Cad într-un şanţ săpat de Compania Telefonică Naţională.

15.04 Cad într-un şanţ săpat de Asociaţia de Proprietari din Caile Corcega.

15.06 Mă hotărăsc să renunţ la planul heliografic ideal şi să fiu atent pe unde merg.

19.00 Au trecut patru ore de când cutreier oraşul. Nu ştiu unde sunt şi mă lasă picioarele. Oraşul e imens; fluxul de oameni, constant; mult zgomot. Mă mir că nu dau de monumentele obişnuite, cum ar fi cenotaful Sfintei Fecioare, care mi-ar putea servi ca puncte de reper. Am oprit un pieton care părea să aibă un nivel ridicat de amabilitate şi l-am întrebat unde-aş putea găsi o persoană pierdută. M-a întrebat câţi ani are persoana în cauză. Când i-am spus că are şase mii cinci sute treisprezece ani, mi-a sugerat să-l caut la magazinul Corte Inglés. Mai rău este că trebuie să respir aerul ăsta infestat cu particule dense. După cum se ştie, în unele zone densitatea aerului este atât de mare, încât locuitorii îl învelesc într-o membrană şi-l exportă sub numele de tobă. Am ochii iritaţi, nasul înfundat, gura uscată. E mult mai bine în Sardanyola!

20.30 După apus, condiţiile atmosferice s-ar îmbunătăţi considerabil dacă oamenilor nu le-ar căşuna să ilumineze străzile. Se pare că au nevoie de aşa ceva pentru a sta pe străzi, pentru că oamenii, deşi în cea mai mare parte au un aspect grosolan, ba chiar categoric urât, nu pot trăi fără să se vadă unii pe alţii. Şi maşinile au farurile aprinse, pentru a se putea ataca în voie. Temperatura: 17° C. Umiditate relativă: 62%. Vânt slab dinspre sud-est. Starea mării: valuri mici.

21.30 Gata. Nu pot să mai fac nici un pas. Degradarea mea fizică este considerabilă. Mi-au căzut o mână, un picior şi ambele urechi, nu pot să-mi mai ţin limba în gură - am legat-o de brâu, după ce am înghiţit patru excremente de câine şi un număr infinit de chiştoace. în aceste condiţii, ar fi mai bine să continui căutările mâine. Mă ascund sub un camion parcat, mă dematerializez şi mă rema-terializez pe navă.

21.45 Reîncărcarea surselor de energie.

21.50 îmi pun pijamaua. Absenţa lui Gurb mă întristează nespus. Cum în ultimii opt sute de ani am petrecut toate serile cu el, nu ştiu ce să fac până mă ia somnul. M-aş putea uita la programele televiziunii locale sau aş putea citi un episod din Aventurile Galaxiei Lola, dar n-am nici un chef. Nu-mi pot explica dispariţia lui Gurb şi cu atât mai puţin tăcerea lui. N-am fost niciodată un şef intransigent, întotdeauna i-am lăsat echipajului meu - adică lui Gurb - deplină libertate, putea să vină şi să plece după pofta inimii (în timpul lui liber), dar, dacă n-ar avea de

gând să se întoarcă sau dacă ar vrea să se întoarcă mai târziu, ar putea măcar să mă anunţe, din respect.

- ziua 11
- ziua 12
- ziua 13
- ziua 16
- ziua 17
- ziua 19
- ziua 20
- ziua 21
- ziua 22
- ziua 23
- ziua 24

1

Cu ochiul liber (n.tr.).

ziua 11

08.00 Nici o veste de la Gurb încă. încerc din nou să stabilesc contact senzorial. Percep vocea colerică a unui individ care, în numele tuturor cetăţenilor cu simţ civic, pe care pretinde că-i reprezintă, cere ca un anume Guerra să îşi asume întreaga responsabilitate. Renunţ la contactul senzorial.

08.30 Părăsesc nava şi, transformat în corcodel, cercetez de sus regiunea.

09.30 Declar misiunea încheiată şi mă întorc la navă. Dacă oraşele sunt concepute atât de alambicat şi de iraţional, despre localităţile din jur nici n-are sens să vorbim. Aici nimic nu-i drept, nici plan, dimpotrivă, parcă s-a făcut tot posibilul ca ele să fie greu de exploatat. Linia ţărmului, privită de sus, pare trasată de un dement.

09.45 După studierea în amănunt a planului oraşului (versiune cartografică având o dublă axă eliptică), mă hotărăsc să-l caut pe Gurb în una dintre zonele periferice ale oraşului, locuită de o varietate umană numită săraci. Cum Catalogul Astral le atribuie un indice de amabilitate întru câtva inferior variantei numite bogaţi şi mult inferior celui al variantei numite clasă medie, optez pentru aparenţa unui specimen individual numit Gary Cooper.

10.00 Mă materializez pe o stradă aparent goală din cartierul San Cosme. Mă îndoiesc că Gurb s-ar fi putut stabili aici din proprie voinţă, deşi n-are o inteligenţă sclipitoare.

10.01 Câţiva puştani dotaţi cu bricege îmi iau portofelul.

10.02 Câţiva puştani dotaţi cu bricege îmi iau pistoalele şi steaua de şerif.

10.03 Câţiva puştani dotaţi cu bricege îmi iau vesta, cămaşa şi pantalonii.

10.04 Câţiva puştani dotaţi cu bricege îmi iau cizmele, pintenii şi muzicuţa.

10.10 O maşină a poliţiei naţionale se opreşte în dreptul meu. Descinde un membru al poliţiei naţionale, îmi spune care-mi sunt drepturile constituţionale, îmi pune cătuşele şi mă aruncă în maşină. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 75%. Vânt în rafale dinspre sud. Starea mării: agitată.

10.30 Intru în temniţa unei secţii de poliţie. în aceeaşi celulă se află un individ murdar. Mă prezint şi-l pun la curent cu vicisitudinile care m-au condus în acel loc groaznic.

10.45 Odată risipită neîncrederea iniţială pe care oamenii o simt pentru toţi congenerii, fără excepţie, individul cu care soarta m-a unit decide să intre în dialog cu mine. îmi dă cartea lui de vizită, pe care citesc:

JETULIO PENCAS Agent cerşetor

Priceput la tarot, cântă la vioară, provoacă mila Serviciu pe teren sau la domiciliu

10.50 Noul meu amic îmi spune c-a fost săltat din greşeală. In viaţa lui n-a încercat să spargă vreo maşină, cerşitul îi asigură un trai decent şi onorabil, iar prafurile pe care poliţiştii le-au găsit asupra lui nu-s ce pretind ei că ar fi, e cenuşa răposatului său tată (Dumnezeu să-l odihnească), pe care avea de gând s-o împrăştie deasupra oraşului, de pe

Mirador del Alcalde. Mi-a mărturisit apoi că ceea ce mi-a spus nu numai că e o minciună gogonată, dar e şi ceva complet inutil, pentru că justiţia în ţara asta e profund coruptă şi-o să fim trimişi la pârnaie, chiar dacă n-ar exista probe, nici martori, doar din cauza feţelor pe care le-avem noi doi, şi-o să ieşim cu SIDA şi cu purici. Ii spun că nu înţeleg nimic din ce mi-a zis, iar el îmi răspunde că nici nu e nimic de înţeles, mă face macho şi adaugă că aşa e viaţa şi că buba e că bogăţia în ţara asta e prost distribuită. Ca exemplu, menţionează cazul unui individ al cărui nume nu l-am reţinut, care şi-a făcut o vilă cu douăzeci şi două de closete, adăugând că-i doreşte respectivului să-l apuce căcarea şi să fie toate ocupate. Apoi se suie pe pat şi declară că atunci când o să vină ai lui (la closet?) o să-l oblige pe individul în cauză să-şi facă nevoile într-un coteţ şi-o să împartă cele douăzeci şi două de closete tot atâtor familii nevoiaşe, care trăiesc din ajutorul de şomaj. In acest fel, o să aibă ce face până când li se va găsi ceva de lucru, aşa cum li s-a promis.

11.30 Un membru al poliţiei naţionale, altul decât membrul sus-menţionat, deschide uşa şi ne ordonă să-l urmăm, probabil pentru a ne prezenta în faţa comisarului-şef. Alarmat de avertismentele noului meu prieten, decid să adopt o înfăţişare mai respectabilă şi mă transform în don José Ortega y

Gasset. Din spirit de solidaritate, îl transform pe noul meu prieten în don Miguel de Unamuno.

11.35 Compărem în faţa comisarului-şef, care se uită la noi de sus în jos şi de jos în sus, se scarpină-n cap, spune că nu vrea să-şi complice viaţa şi dă ordin să fim eliberaţi.

11.40 Noul meu prieten şi cu mine ne luăm rămas-bun la poarta secţiei de poliţie. înainte de-a ne despărţi, noul meu prieten mă imploră să-i redau înfăţişarea iniţială, întrucât cu faţa asta nici Dumnezeu nu i-ar da de pomană, chiar dacă şi-ar pune pustulele adezive care-1 fac să arate respingător. Fac ce-mi cere şi pleacă.

11.45 îmi reiau căutările.

14.30 Nici o veste de la Gurb încă. Din dorinţa de a-i imita pe cei din jurul meu, mă hotărăsc să mănânc. Cum toate localurile sunt închise, mai puţin cele care poartă numele de restaurante, deduc că aici se serveşte mâncare. Adulmec tomberoanele de lângă uşile mai multor restaurante, până găsesc unul care-mi face poftă de mâncare.

14.45 Intru în restaurant şi un cavaler îmbrăcat în negru mă întreabă dispreţuitor dacă am cumva rezervare. îi răspund că nu, dar am o vilă cu douăzeci şi două de toalete. Cât ai zice peşte, sunt condus la o masă decorată cu un buchet de flori şi, pentru a nu părea lipsit de maniere, îl mănânc. Primesc meniul (necodificat), îl citesc şi cer şuncă, pepene cu şuncă şi pepene. Sunt

întrebat ce vreau să beau. Pentru a nu atrage atenţia, cer lichidul cel mai comun: urină.

16.15 Iau o cafea. Primesc un pahar cu lichior de pere din partea casei. îmi e adusă nota de plată: şase mii opt sute treizeci şi patru de pesete. N-am un sfanţ.

16.35 Fumez un Montecristo numărul doi (2), în timp ce mă gândesc cum să ies din încurcătură. M-aş putea dezintegra, dar resping ideea, pentru că: a) aş atrage atenţia chelnerilor şi comesenilor, şi b) n-ar fi corect ca nişte oameni aşa drăguţi, care mi-au dat lichior de pere, să suporte consecinţele.

16.40 Pretextând că am uitat ceva în maşină, ies din restaurant, intru într-o tutungerie şi iau mai multe lozuri pentru toate loteriile în curs de desfăşurare.

16.45 Fac calcule elementare şi câştig suma de o sută douăzeci şi două de milioane de pesete. Mă întorc la restaurant, îmi achit nota şi las o sută de milioane bacşiş.

16.55 încep din nou să-l caut pe Gurb, în singurul fel pe care îl ştiu: bătând străzile.

20.00 De atâta umblat, îmi fumegă pantofii. Unuia i s-a desprins tocul, aşa că mersul meu legănat e nu doar ridicol, ci şi obositor. II arunc, intru intr-un magazin şi, cu banii care mi-au rămas, îmi cumpăr o pereche nouă de pantofi, mai puţin comozi, dar dintr-un material foarte rezistent. Cu aceşti pantofi, numiţi clăpari, încep căutările în cartierul Pedralbes.

21.00 închei căutările în cartierul Pedralbes fără a-1 fi găsit pe Gurb, dar foarte plăcut impresionat de eleganţa caselor, de farmecul discret al străzilor, de verdele ierbii, de piscinele pline. Nu înţeleg de ce unii oameni preferă să stea în cartiere ca San Cosme, de tristă amintire, când ar putea locui în Pedralbes. E posibil să nu ţină de preferinţe totuşi, ci de bani.

Din câte se pare, oamenii se împart, printre altele, în bogaţi şi săraci. Asta e o împărţire căreia i se acordă mare importanţă, nu se ştie de ce. Diferenţa dintre bogaţi şi săraci pare să fie următoarea: bogaţii, oriunde se duc, nu plătesc, deşi consumă sau achiziţionează orice li se oferă. Săracii, în schimb, plătesc de le iese pe nas. E posibil ca dispensa de care se bucură cei bogaţi să vină din timpuri mai vechi, după cum se poate să fi fost obţinută de curând; ea poate avea caracter tranzitoriu sau poate fi simulată. La urma urmelor, nici nu contează. Din punct de vedere statistic, bogaţii trăiesc mai mult şi mai bine decât săracii, sunt mai înalţi, mai sănătoşi şi mai frumoşi, se distrează mai mult, călătoresc în locuri mai exotice, primesc o educaţie mai bună, lucrează mai puţin, au parte de mai mult confort, au mai multe haine (mai ales de primăvară şi toamnă), sunt mai bine îngrijiţi când se îmbolnăvesc, sunt îngropaţi cu mai mult fast şi sunt ţinuţi minte mai mult timp. Au, de asemenea, mai multe şanse să apară în ziare, reviste şi almanahuri.

21.30 Mă hotărăsc să mă întorc la navă. Mă dematerializez în faţa porţii mănăstirii Pedralbes, spre uimirea maicii stareţe, care ieşea chiar atunci să arunce gunoiul.

22.00 Alimentare cu energie. Mă pregătesc pentru o altă seară petrecută în singurătate. Citesc un capitol din Galaxia Lola, dar am citit foiletonul ăsta de atâtea ori împreună cu Curb, căruia întotdeauna trebuia să-i explic pasajele mai picante (nimeni nu-1 întrece în naivitate), încât acum,

în loc să mă distreze, mă întristează.

22.30 Sătul să mă tot învârt prin navă, mă hotărăsc să mă duc la culcare. A fost o zi obositoare. Mă îmbrac în pijama, îmi spun rugăciunile şi mă culc.

ziua 12

08.00 Nici o veste de la Gurb încă. Plouă cu găleata. In Barcelona plouă la fel cum funcţionează Primăria: rar, dar năprasnic. Mă hotărăsc să nu ies şi să-mi petrec dimineaţa făcând ordine.

09.00 A trecut o oră şi deja nu mai pot. De treburile astea se ocupa întotdeauna Gurb, îmi lipseşte antrenamentul. Să dea Domnul să se întoarcă odată!

09.10 Ca să-mi omor timpul, mă uit un pic la televizor. Apar tot felul de indivizi care aparţin, din câte se pare, rasei umane. Mă uit la ei un timp şi-mi dau seama că e un concurs care seamănă destul de mult cu cele care-mi plac pe planeta mea, dar e mult mai puţin elaborat. O pereche cu sex diferenţiat biologic (deşi nu e vizibil în momentul respectiv) este întrebată care era numele lui Napoleon. Şoapte din toate părţile. Femeia răspunde ezitant: Benavente? Răspunsul nu e corect. Acum îi vine rândul cuplului rival, care ocupă un podium situat în extremitatea opusă a studioului: Bombita? Nici răspunsul lor nu e corect. Prezentatorul aplaudă şi-i anunţă pe concurenţi că au pierdut sau au câştigat o jumătate de milion de pesete. Rumoare pe podiumurile concurenţilor. Intră în arenă o nouă concurentă, care participă la concurs de douăzeci şi două de săptămâni. E întrebată care era numele de burlac al lui Pedro Almodovar. închid televizorul. Temperatură: 16° C. Umiditate: 90%. Vânt puternic din nord-est. Starea mării: agitată.

09.55 Luând aspectul pictorului Julio Romero de Torres (dar cu ochelari), mă materializez într-un bar, cer două ouă prăjite cu şuncă şi frunzăresc presa de dimineaţă. Oamenii au un sistem conceptual atât de primitiv, încât trebuie să citească ziare pentru a afla ce se întâmplă. Ei nu ştiu că un simplu ou de găină conţine mai multe informaţii decât toate ziarele din ţară. Şi-s mai de încredere. In cele pe care mi le-au adus, în ciuda grăsimii în care sunt îmbibate, citesc cotaţiile bursiere, un sondaj de opinie privind onestitatea oamenilor politici (70% dintre găini cred că politicienii sunt oneşti) şi rezultatul meciurilor de baschet de mâine. O, ce uşoară ar fi viaţa oamenilor dacă i-ar învăţa cineva să descifreze asemenea lucruri!

10.30 Cafeaua cu coniac mi s-a urcat la cap. Mă întorc la navă, îmi pun pijamaua şi mă culc. Mă hotărăsc să dedic restul zilei odihnei. Ca să nu-mi pierd vremea fără folos, încep lectura sistematică a aşa-numitei proze spaniole contemporane, celebră pe această planetă şi pe multe altele.

13.30 Am terminat de citit Bertoldo, Bertoldino şi Cacaseno. E înnorat, dar nu mai plouă. Mă hotărăsc să merg în oraş. Vreau să rezolv, o dată pentru totdeauna, problema banilor. Mi-a mai rămas ceva din ce-am câştigat ieri la loterie, dar aş vrea să am o viaţă tihnită cât mai stau pe Terra.

13.50 Cu zece minute înainte de încheierea programului, mă prezint la C;tsa de Economii Sierra Morena şi-mi exprim dorinţa de a deschide un cont. Pentru a inspira încredere, am adoptat înfăţişarea Sfinţiei Sale Pius XII, de fericită amintire.

13.52 Funcţionarul de la ghişeu îmi dă un formular şi-l completez.

13.55 Funcţionarul de la ghişeu zâmbeşte şi mă informează că instituţia dispune de mai multe tipuri de conturi (contul depozit, contul compus, contul nu-cred-că-te-am-mai-văzut, contul dus-pe-apa-sâmbetei, contul prost-e-ăla-care-l-deschide etc.). In funcţie de anvergura aportului meu de metal, un anume tip de cont îmi va asigura un profit mai mare, un acces mai rapid, mai multe avantaje fiscale, mi se spune. Răspund că vreau să deschid un cont cu douăzeci şi cinci de pesete.

13.57 Funcţionarul de la ghişeu nu mai zâmbeşte. Nu-mi mai spune nimic. Dacă auzul nu mă înşală, elimină nişte gaze. începe să scrie la calculator.

13.59 Deschiderea contului curent s-a încheiat. Cu o secundă înainte de finalizarea operaţiunilor, îi transmit calculatorului instrucţiuni pentru a adăuga paisprezece zerouri la suma din cont. Gata. Ies din bancă. Cred c-o să iasă soarele.

14.30 Mă opresc în faţa unui restaurant cu specific pescăresc. Ştiu că oamenii au obiceiul să sărbătorească succesul unei afaceri în acest gen de localuri, iar eu am motive să sărbătoresc şi vreau să fac ca ei. Restaurantele cu specific pescăresc sunt o varietate (sau o categorie) de restaurante care se caracterizează prin următoarele: a) sunt decorate cu unelte de pescuit (ăsta e cel mai important aspect) şi b) în ele pot fi ingerate un fel de telefoane cu picioare şi alte animale care lezează în egală măsură gustul, văzul şi mirosul.

14.45 După o scurtă ezitare (15 minute), dat fiind că nu-mi place să mănânc singur, iau hotărârea să las ceremonia restaurantului cu specific pescăresc pe mai târziu, când o să fiu din nou cu Gurb. Atunci, înainte de a-i aplica măsurile disciplinare corespunzătoare, vom sărbători reîntâlnirea noastră cu un chef în toată regula.

15.00 Acum, că am bani, mă hotărăsc să merg prin centrul oraşului şi să-i vizitez faimoasele magazine. S-a înnorat din nou, vremea n-o să se schimbe curând.

16.00 Intru într-un magazin. îmi cumpăr o cravată. O probez. Consider că mă avantajează şi-mi mai cumpăr nouăzeci şi patru la fel.

16.30 Intru într-un magazin de articole sportive, îmi cumpăr o lanternă, o ploscă şi o butelie de camping, un tricou cu însemnele echipei de fotbal Barça, o rachetă de tenis, un echipament complet de windsurf (roz fosforescent) şi treizeci de perechi de adidaşi pentru jogging.

17.00 Intru într-o măcelărie şi-mi cumpăr şapte sute de bucăţi de şuncă pata negra.

17.10 Intru într-un aprozar şi-mi cumpăr o jumătate de kilogram de morcovi.

17.20 Intru într-un magazin auto şi-mi cumpăr un Maserati.

17.45 Intru într-un magazin de jucării şi-mi cumpăr un costum de indian, o sută douăsprezece păpuşi Barbie şi un titirez.

18.30 Intru într-o băcănie şi-mi cumpăr cinci sticle de Baron Mouchoir Moqué din ’52 şi o carafă de opt litri cu vin de masă El Pentateuco.

19.00 Intru într-o bijuterie, îmi cumpăr un Rolex de aur automat, rezistent la apă, antimagnetic şi antişoc, pe care-1 rup la faţa locului.

19.30 Intru într-o parfumerie şi-mi cumpăr cinci sticluţe cu Eau de Ferum, care abia a fost lansat pe piaţă.

20.00 Decid că banii nu aduc fericirea. Dematerializez tot ce am cumpărat. Merg cu mâinile în buzunar şi cu inima uşoară.

20.40 în timp ce mă plimb pe Ramblas, cerul se acoperă de nori negri şi începe să tune: în mod evident, se apropie o perturbaţie însoţită de descărcări electrice.

20.42 Din cauza radioactivităţii ăsteia blestemate, sunt fulgerat de trei ori. Mi s-au topit catarama de la curea şi fermoarul de la pantaloni. Mi s-a făcut părul măciucă, arăt ca un arici.

20.50 încărcat de electricitate statică, încerc să cumpăr un ghid şi dau foc chioşcului.

21.03 Cad trei-patru stropi de ploaie şi, chiar când credeam că s-a terminat, începe să plouă atât de tare, încât şobolanii ies din canale şi se caţără pe statuia lui Columb, pentru orice eventualitate. Alerg la un bar din apropiere.

21.04 Am intrat în bar. Mai multe feluri de cât-naţi şi alte stalactite îşi picură grăsimea pe muşterii, şapte sau opt indivizi de sex diferenţiat biologic, deşi acest lucru nu e vizibil (excepţie: un domn care iese de la toaletă şi a uitat să-şi ascundă coco-şelul). La bar vinul e servit de o persoană despre care la început am crezut că este bărbat. în urma unei analize atente, descopăr că e vorba de fapt de un pitic cocoţat pe umerii altui pitic. Când se deschide uşa, se formează un curent de aer care alungă muştele. într-un astfel de moment se poate vedea că pe unul dintre pereţi e o oglindă pe care, în colţul din stânga sus, sunt scrise scorurile meciurilor de fotbal din data de 6 martie 1958.

21.10 Ploaia m-a udat tot, aşa că cer un pahar dc vin roşu. Ca să mă încălzesc. încerc să înfig scobitoarea într-o măslină, dar, spre uimirea mea, măslinele o iau la fugă pe tejghea.

21.30 îmi trec timpul trăgând cu urechea la conversaţia dintre doi muşterii. Limba oamenilor, necodificată, este greoaie şi puerilă. Pentru ei, un enunţ elementar ca 109328745108y34-19«poe8vhqa9enf 087qjnrf-09aqsd nfş9q8w3r4v21 dfkf=q3wy oiqwe= q3u lo9=85349 1926 mlnfp24851ir09348413k8449 f385j9t830t82 = 34ut t2egu34851mfkfg-2311fgklw hgq0i2ui34756= 13ir2487- 2349r20i45u62-4852ut-34582-9238v43 597 46 82=3t984589672 394ut945 467=2-3tugywoit = 238tej 9346 7523 fiwuy623f3yt-238984rohg-2343ijn-87b8b7ztgzt654376687by79 (da-ţi-mi nouă kile de napi) este de neînţeles. Vorbesc, aşadar, mult şi tare, ajutându-se de mâini şi de nişte grimase oribile. Chiar şi aşa, puterea lor de exprimare este foarte limitată, excepţie făcând înjurăturile şi obscenităţile, iar în expresiile lor folosesc din plin amfibolia, anacoîutul şi polisemia.

21.50 în timp ce reflectez asupra acestui aspect, chelnerul îmi umple întruna paharul, aşa că, fără să-mi dau seama, corpul meu conţine acum o jumătate de litru de vin roşu. încep să-i analizez compoziţia chimică (o sută şase substanţe, nici una derivată din struguri), dar, când ajung la trinitro-toluen, renunţ. Chelnerul îmi umple din nou paharul.

22.00 Râd fără nici un motiv, iar muşteriul de alături mă întreabă dacă i-a ieşit un corn în frunte. Ii spun că nu râd de el, ci de o prostie care mi-a trecut prin cap fără să ştiu cum, nici de ce. Cum explicaţia mea e destul de neclară, mai ales că unele fraze le-am rostit fără să le decodific, mai toate privirile se îndreaptă asupra mea.

22.05 Un muşteriu (altul decât cel cu cornul în frunte) îşi pune arătătorul mâinii drepte pe vârful nasului meu şi-mi spune că mă cunoaşte de undeva. Faptul că m-a recunoscut sub înfăţişarea (şi substanţa) Sfântului Părinte îmi dovedeşte că e un credincios adevărat, demn, ca atare, de toată încrederea. Ii răspund că mă confundă şi, ca să nu mai fiu în centrul atenţiei, cer un rând pentru toată lumea. Văzându-mă dispus să arunc cu banii în dreapta şi-n stânga, chelnerul mă informează că au o ciorbă de burtă fantastică, abia făcută. Pun nişte bancnote pe bar (cinci milioane de pesete) şi-i spun să aducă ciorba, că banii nu-s o problemă.

22.12 Muşteriul credincios protestează, spune că eu am plătit vinul şi că ciorba o plăteşte el. Nici nu se pune problema altfel, adaugă. Insist, spunând că a fost ideea mea şi corect ar fi ca eu să plătesc.

22.17 O femeie (tot dintre muşterii) care doar ce-a terminat de băut a doua sticlă de lichior de anason intervine, propunându-ne să nu ne mai certăm. Vârâ mâna în decolteu şi scoate nişte bancnote murdare şi boţite, pe care le aruncă pe bar. Alt muşteriu, crezând că bancnotele alea sunt ciorbele, mănâncă patru dintr-un foc. Femeia spune că face ea cinste. Muşteriul cucernic spune că nu s-a născut încă femeia care să-i facă lui cinste. O lămureşte că e tare-n ouă.

22.24 Ciorbele tot n-au fost aduse şi le cer, lovind în bar cu o scrumieră. Scrumiera se sparge, la fel ca marmura barului. Chelnerul ne serveşte cu vin. Un muşteriu care a stat mut până acum spune că o să ne facă onoarea de-a ne cânta nişte flamenco soleă. Cântă cu multă patimă un cântec intitulat J092387nqfp983j41093 - Giierve a mi lao, sorra (Intoarce-te la mine, curvo); toată lumea bate din palme şi strigă ele, ele (7v5, 7v5). Cetăţeanul evlavios spune că şi-a adus aminte şi-acuma ştie cine sunt: Jorge Sepulveda.

22.41 (aproximativ) Cântăreţul de flamenco deschide atât de tare gura pentru a-şi exprima jalea, încât îi cade proteza în platoul cu chiftele. Când întinde mâna după ea, chelnerul aruncă după el cu o bucată de brânză Edarn care-1 nimereşte drept în cap şi-i spune că-i ajunge, deja într-o săptămână a mâncat opt chiftele folosindu-se de trucul ăsta cu dantura, da' el nu-i (cuvânt neinteligibil) şi le ţine socoteala. Cântăreţul admonestat răspunde că n-are nevoie să fure chiftele din cocina asta, că el la Paris a fost regele muzicii populare şi are oricând o masă rezervată la Maxim's. In loc de răspuns, chelnerul umple paharele.

23.00 sau 24.00 Ticălosul care voia să ştie de ce mă holbam la el ne aduce la cunoştinţă că ar fi putut ajunge cineva, deoarece nu i-au lipsit niciodată ideile, nici curajul necesar pentru a le pune în practică; problema a fost că trei lucruri l-au împiedicat, şi anume: a) ghinionul, b)

slăbiciunea lui pentru vin, jocuri de cărţi şi femei, şi c) ura unor persoane sus-puse, ale căror nume preferă să le treacă sub tăcere. Stricata care scosese lovelele dintre ţâţe se ridică şi spune ei aş, astea-s mofturi, adevăratele motive pentru care tipu' e aşa cum e sunt, în realitate, după cum urmează: a) lenea, b) lenea şi c) lenea, iar ea e sătulă de atâtea minciuni şi scorneli.

? Vin, în sfârşit, de la bucătărie, ciorbele plutind în aburi. Târfa spune că ea e singura care are cu ce se lăuda, fiindcă până nu demult a fost damă de companie, fiind cunoscută în cartier sub numele de Bomba de la Oklahoma. Iar dacă acum o vedem ceva mai distrusă, nu e din cauza vârstei, ci din alte cauze, anume: a) pasiunea ei fără margini pentru fasolea uscată, b) bătăile încasate de la bărbaţi şi c) operaţia estetică făcută oarecum din topor de un doctor înscris la casa de asigurări, al cărui nume preferă să-l treacă sub tăcere. Acestea fiind zise, se pune pe plâns. Mă duc la ea şi-i spun să nu mai plângă, că pentru mine este femeia cea mai frumoasă şi mai atrăgătoare pe care am văzut-o vreodată, şi cu mare plăcere aş contracta o căsătorie cu ea, dar mă împiedică faptul că sunt extraterestru şi-s doar în trecere, fiind pe drum către o altă galaxie, la care ea îmi răspunde că aşa îi zic toţi. Cretinul cu cornul în frunte îi zice să termine cu (cuvânt neinteligibil) şi să tacă, Ia care ea îi răspunde (foarte bun răspuns) că nici (cuvânt neinteligibil) de taică-său n-o s-o facă pe ea să tacă, ea spune ce-are chef să spună şi cu asta, basta. Şi-atunci mă duc şi-i (cuvânt neinteligibil) una în plină figură tipului care a insultat-o. Se prea poate să fi nimerit pe altcineva, dar mi-e totuna. Le zic tuturor să nu se lege de logodnica mea.

Noapte deplină. Cel pe care l-am lovit se ridică, mă apucă de urechi şi mă învârte în aer, parc-aş fi un ventilator. Profitând de acest incident, cântăreţul îşi umple gura cu chiftele. Chelnerul îi dă cu o tigaie în stomac şi-l obligă să pună chiftelele (sau o materie asemănătoare) înapoi de unde le-a luat. Intră poliţia, vânturând bastoane de cauciuc. Reuşesc să smulg un baston din mâinile unui poliţist şi dau cu el într-un alt poliţist (sau în acelaşi). Lucrurile par să se complice. Mă hotărăsc să mă dematerializez, dar greşesc: dematerializez două chioşcuri din Moli de la Fusta. Suntem conduşi la secţie.

ziua 13

08.00 Sunt condus la comisarul-şef. Domnul comisar mă anunţă că tovarăşii mei de pahar au dat declaraţii în timp ce eu dormeam dus şi am fost desemnat, în unanimitate, ca unicul element perturbator. Demonstrată fiind astfel nevinovăţia lor, au fost puşi în libertate. La ora asta mai mult ca sigur sunt deja la cârciumă, nemaiştiind nici cum mă cheamă. Sunt atât de dezamăgit, încât, fără să fie la mijloc nici dorinţă, nici intenţie, mă transform în toreadorul Paquirrfn. Domnul comisar îmi dă un avertisment şi ordonă să fiu aruncat în stradă. Ce ruşine şi ce durere de cap!

08.45 Mă întorc la navă. Nici un mesaj pe robot. Alimentare cu energie, pijama.

13.00 La trezire mă simt mult mai bine. Mic dejun frugal. Azi nu mănânc. Citesc la rând Tontolina în vacanţă, Tontolina la internat şi Eliberarea Tontolinei.

15.00 Pană de curent. Ceva s-a defectat la generatorul navei. Mă duc în sala maşinilor să văd ce s-a stricat. Apăs pe butoane şi trag de mânere, poate, printr-un miracol, descopăr din întâmplare defecţiunea. Nu mă pricep la mecanică. Gurb avea grijă de maşinăriile astea, el le punea în mişcare şi, dacă era cazul, el repara toate rahaturile. Descopăr câteva scurgeri pe cursa pistonului şi le notez pe coala de alături.

16.00 Cred că am atins ceva ce nu trebuia să ating, pentru că nava s-a umplut cu o duhoare insuportabilă. Ies şi-mi dau seama că din greşeală am inversat funcţionarea uneia dintre turbine. Acum, în loc să elimine în exterior energia produsă de dezintegrarea cadmiului şi a plutoniului, turbina absoarbe sistemul de canalizare al satului.

16.10 Adopt înfăţişarea (şi virtuţile) amiralului Yamamoto şi încerc să scot apa din navă cu o găleată.

16.15 Renunţ.

16.17 Abandonez nava. Gândindu-mă că Gurb s-ar putea întoarce între timp, las un bilet pe uşă: „Gurb, a trebuit să abandonez nava (în mod onorabil). Dacă vii, lasă-mi un mesaj la barul satului (domnul Joaquin sau doamna Mercedes).“ 16.40 Mă înfiinţez la barul satului, li spun doamnei Mercedes (domnulJoaquin îşi face siesta): dacă o fiinţă, sub orice formă ar fi, sau chiar fără nici o formă anume, întreabă de mine, să preia mesajul. O să mă întorc când o să pot. Mai mult de atât nu pot face.

17.23 Mă duc în oraş cu un mijloc de transport în comun numit tramvai. Spre deosebire de alte fiinţe vii (scarabeul, de exemplu), care se deplasează întotdeauna la fel, oamenii folosesc o mare varietate de mijloace de locomoţie, toate întrecân-du-se între ele în încetineală, disconfort şi duhoare, deşi în această ultimă privinţă de regulă învingătoare sunt picioarele şi unele taxiuri. Răul numit metrou este mijlocul folosit cu predilecţie de fumători; autobuzul, de acele persoane, în general înaintate în vârstă, cărora le place să facă tumbe. Pentru distanţe mai mari există aşa-numitele avioane, un fel de autobuze care avansează expulzând aerul din roţi. Astfel reuşesc să

ajungă în straturile inferioare ale atmosferei, unde se susţin cu ajutorul sfântului al cărui nume e trecut pe fuzelaj (Sfânta Tereza de Avila, Sfântul Ignaţiu de Loyola etc.). în zborurile mai lungi, pasagerii avionului îşi petrec timpul arătându-şi şosetele unul altuia.

18.30 Trebuie să găsesc un loc unde să înnoptez, pentru că nimic nu-mi garantează că n-o să plouă în averse, ca ieri. Sau cu grindină. Pe de altă parte, deşi cerul se menţine senin, ţinând cont de experienţele avute cu străzile din acest oraş, nu este indicat să stau pe stradă mai mult decât e strict necesar.

19.30 De o oră merg dintr-un hotel în altul. Nici o cameră liberă în tot oraşul, din cauză că, din câte mi s-a spus, are loc Simpozionul asupra Noilor Modalităţi de a Umple Ardeii Iuţi de Piquillo, la care au venit experţi din toate ţările.

20.30 încă o oră de căutări şi ceva practică în arta de a da bacşiş îmi asigură o cameră cu baie şi vedere la o lucrare publică de o anume anvergură. Cu ajutorul unui megafon, recepţionistul mă asigură că pe timpul nopţii vor fi oprite lucrările de exca-vaţie şi de demolare.

21.30 Intr-un local situat în apropierea hotelului, cer şi ingerez un hamburger. Este un conglomerat de fragmente care provin de la diverse animale. O analiză sumară îmi permite să recunosc carnea de bou, măgar, dromader, elefant (asiatic şi african), mandril, gnu şi megateriu. Găsesc, de asemenea, într-o proporţie minimă, tăuni şi libelule, o jumătate de rachetă de badminton, două piuliţe, un dop de plută şi pietriş. Stropesc cina cu o sticlă mare de Zumifot.

22.20 Fac o plimbare până la hotel. Noaptea e caldă şi parfumată. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 63%. Briză blândă. Starea mării: calmă. Mă duc la barul hotelului, în căutare de companie. In bar este doar barmanul, care face gargară cu conţinutul shakerului de cocktailuri. Cer cheia şi mă retrag.

22.30 îmi pun pijamaua. Mă uit puţin la postul local de televiziune.

22.50 Mă vâr în pat. Citesc memoriile lui don Soponcio Velludo, Patruzeci de ani la cadastrul din Albacete.

24.00 Se opresc lucrările de construcţie. îmi fac rugăciunea şi sting lumina. Nici o veste de la Gurb încă.

02.27 Minibarul explodează în mod inexplicabil. Timp de jumătate de oră strâng sticlele.

03.01 Ca urmare a lucrărilor de pe stradă, are loc o scurgere de gaz. Clienţii hotelului sunt evacuaţi pe scara de incendiu.

04.00 Odată reparată avaria, clienţii hotelului se întorc în camere.

04.53 Are loc un incendiu în bucătăria hotelului. Clienţii hotelului sunt evacuaţi pe scara principală, deoarece scara de incendiu a fost cuprinsă de flăcări.

05.19 îşi fac apariţia pompierii. Sting incendiul cât ai zice peşte. Clienţii hotelului se întorc în

camere.

06.00 Excavatoarele intră în funcţiune.

06.05 Plătesc şi părăsesc camera de hotel. O să stea în ea un vânzător ambulant de produse alimentare care a petrecut noaptea pe străzi. îmi spune că lucrează pentru o companie care a reuşit să facă pui fără oase, foarte gustoşi când sunt gătiţi, dar uşor dizgraţioşi când sunt în viaţă.

07.00 Ajung la barul doamnei Mercedes şi al domnului Joaqufn chiar când doamna Mercedes ridica oblonul metalic. O ajut să dea jos scaunele pe care domnul Joaquin le-a urcat noaptea trecută pe masă, pentru ca pardoseala să poată fi curăţată mai uşor. îmi spune că n-a întrebat nimeni de mine. O implor să ţină seama în continuare de rugămintea mea. îmi face o omletă cu vinete (preferata mea), pe care o mănânc cu două felii de pâine cu roşii şi o halbă de bere, în timp ce frunzăresc presa de dimineaţă. Se pare că a fost stabilită echipa care vajuca în Italia: Zubizarreta, Chendo, Alkorta, Sanchis, Rafa Paz, Villarroya, Michel, Martin Vâzquez, Roberto Salinas, Butragueho, Bakero. Grozavă echipă! Citesc cu atenţie anunţurile pentru a vedea dacă pot găsi un apartament de închiriat. Uşor de zis, greu de făcut. Mai bine cumpăr unul.

09.30 Mă duc la o agenţie imobiliară. Pentru a face impresie bună, am adoptat înfăţişarea ducelui şi a ducesei de Kent. Sunt condus într-o sală unde aşteaptă deja mai multe persoane.

09.50 Citesc un număr din \Hola!Un amplu reportaj despre nunta unui anume Baudouin I cu o anume Fabiola. Sigur e un număr mai vechi.

10.00 în sală intră o domnişoară şi ne împarte în trei grupuri: a) grupul celor care vor să cumpere un apartament pentru a locui în el, b) grupul celor care vor să cumpere un apartament pentru a spăla bani şi c) grupul celor care vor să cumpere un apartament în zona Satului Olimpic. Un cuplu cu un copil mic în braţe şi cu mine alcătuim grupul A.

10.15 Suntem conduşi într-un birou sobru. în spatele biroului este un domn cu barbă albă, personificare a onestităţii. Ne spune că e un moment neprielnic, că cererea e mai mare decât oferta şi viceversa, că nu trebuie să ne facem iluzii. Ne recomandă să renunţăm la amăgitorul binom cali-tate-preţ. Ne aminteşte că viaţa asta nu-i decât o vale a plângerii mobilată ultramodern. La mijlocul predicii i se desprinde barba falsă. O aruncă la coş.

11.25 Vizitez apartamentul pe care l-am cumpărat. Nu e rău. Va trebui să-i adaug o bucătărie şi băi, dar nu e nici o problemă: nu ştiu să gătesc,

iar baie nu fac niciodată. Constat cu încântare că dormitorul are un şifonier mare încastrat. Intru în şifonier şi şifonierul se pune în mişcare. Dezamăgire: e ascensorul.

14.50 Obţin certificatul de proprietar, semnez contractele pentru apă, gaze, lumină electrică şi telefon, închei o asigurare contra incendiilor şi furtului, plătesc impozitul.

16.30 Cumpăr un pat, o saltea extensibilă (pentru oaspeţi), o sofa cu două fotolii, şifonier, masă şi scaune. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 60%. Vânt moderat. Starea mării:

învolburată.

17.58 Cumpăr tacâmuri şi veselă.

18.20 Cumpăr lenjerie şi draperii.

19.00 Cumpăr aspirator, cuptor cu microunde, fier de călcat cu aburi, toaster, friteuză, uscător de păr.

19.30 Cumpăr detergent, balsam, soluţie pentru geamuri, mătură, mop, piele de căprioară.

20.30 Mă mut în apartament. Comand o pizza şi o sticlă mare de Zumifot. îmi pun pijamaua.

21.30 în seara asta fac o excepţie şi renunţ la proza spaniolă; citesc thrillerul unei scriitoare engleze care se bucură de multă apreciere. Subiectul este cum nu se poate mai simplu: un individ căruia, pentru a nu ne complica, o să-i spunem A e găsit mort în bibliotecă. Un alt individ, B, îşi propune să afle cine l-a omorât pe A şi de ce. După o serie de operaţiuni complet lipsite de logică (ar fi fost de ajuns să aplice formula 3(x2-r)n±0 pentru a rezolva cazul), B afirmă (în mod greşit) că asasinul este C. Aşa se termină cartea şi toţi sunt mulţumiţi, inclusiv C. Nu ştiu ce este acela majordom.

01.30 îmi fac rugăciunea şi mă culc. Nici o veste de la Gurb încă.

04.17 Mă trezesc şi nu pot să mai adorm. Mă ridic şi mă plimb prin noul meu apartament. Lipseşte ceva, dar nu-mi dau seama ce.

05.40 Răpus de oboseală, adorm fără să rezolv enigma care mă tulbură.

06.11 Mă trezesc brusc. Ştiu ce lipseşte, ştiu de ce e nevoie pentru ca apartamentul meu să fie un adevărat cămin. Dar voi găsi o fată dispusă să-şi împartă viaţa cu mine?

07.00 O ajut pe doamna Mercedes să ridice oblonul metalic al barului şi să bage în priză cafetiera. Domnul Joaqum doarme dus. Doamna Mercedes îl face cu ou şi cu oţet. Face o comparaţie între domnul Joaqum, pe care-1 califică drept încurcă-lume, şi un bărbat ca mine, matinal, muncitor şi amabil. O întreb dacă mi-ar fi greu să-mi găsesc o prietenă. Mă întreabă dacă am intenţii serioase sau vreau doar să-mi fac de cap. Protestez, eu sunt serios. îmi spune că, în cazul ăsta, n-o să duc lipsă de candidate. O să se calce-n picioare. O întreb, ca să schimb subiectul, dacă are ceva să-mi comunice, iar răspunsul ei este afirmativ. Să fie oare veşti de la Gurb?

09.15 Doamna Mercedes îmi aduce omleta cu vinete, halba şi un mesaj cifrat. Dezamăgire: nu este de la Gurb, ci de la Junta Supremă de Investigaţie Spaţială, de pe Staţia de Legătură AF, din constelaţia

An tares. Las mesajul pentru mai târziu. Mănânc omleta şi beau berea.

09.30 O mică eructaţie.

09.35 Mă închid în toaleta bărbaţilor pentru a descifra mesajul în linişte.

09.55 întâmpin oarece dificultăţi în decodificarea mesajului. Un muşteriu grăbit dă cu pumnii în uşă.

10.40 Mesaj descifrat. Junta Supremă vrea să ştie de ce antrenorul Luisito Suârez nu l-a selecţionat pe Luis Milia. Nu am aparatul la mine, a rămas în navă, aşa că nu pot răspunde.

11.00 Mă întorc acasă cu metroul. în timpul călătoriei le privesc pe fetele care urcă şi coboară. Nu e uşor să alegi dintre atâtea, iar alegând renunţi la celelalte şi preferinţele mele sunt împărţite.

13.00 Mă hotărăsc să-mi dedic după-amiaza studierii acestei probleme.

15.00 în scopuri metodologice, mă hotărăsc să grupez dificultăţile în trei grupe sau categorii: a) dificultăţi biologice, b) dificultăţi psihologice, c) dificultăţi practice. Toate trei îmi par insurmontabile.

15.30 Unele precizări utile: aparatul reproducător al oamenilor se împarte în două părţi, numite legislativ şi executiv. Cea din urmă are un apendice sau peduncul care se numeşte Pons[1].

17.05 Cobor la chioşc şi cumpăr un calendar Playboy. Urc în fugă scările cu calendarul Playboy ascuns sub haină.

17.15 Mă întreb dacă anatomia stranie a domnişoarelor care apar în calendarul Playboy le permite să suporte o presiune de nouăzeci de mii de atmosfere.

19.00 îmi petrec seara documentându-mă asupra unor aspecte care ţin de domeniul în cauză. întrebare: Când e nevoie ca un domn să arate respect pentru o doamnă? Răspuns: atunci când, prin calităţile ei morale, prin condiţia ei socială, prin modestia ţinutei şi prin igiena personală, se dovedeşte demnă de respect. în caz contrar, se poate recurge la violenţă. Alte amănunte pe care trebuie să le ţin minte: când se trimit flori la o înmormântare şi când nu se trimit? Este permisă tutuirea? Pălărie, mănuşi şi baston. In faţa baptisteriului: un moment delicat. Aperitive, tartine şi petits fours. Ce echilibristică!

20.00 Probez, în faţa oglinzii, câteva atitudini posibile. Femeile sunt atrase de ceea ce văd, iar prima impresie este foarte importantă. Manuel Orantes, Viriatus, Giorgio Armani, Eisenhower.

20.30 Mă hotărăsc să fac o plimbare ca să mă mai relaxez. Temperatura: 18° C. Umiditate relativă: 65%. Briză moderată. Starea mării: calmă.

20.55 Puţine oraşe de pe Terra se pot lăuda cu o ofertă culturală atât de variată ca a Barcelonei. Din nefericire, ora la care sunt programate spectacolele nu ţine cont întotdeauna de viaţa locuitorilor. De exemplu, balena Ulise are reprezentaţii doar la anumite ore în timpul dimineţii şi aşa mai departe. Din fericire, am ajuns la Ramblas cu puţin înainte de începerea spectacolului de la Gran Teatro del Liceo.

23.30 Liceo este, fără îndoială, cea mai importantă sală de operă a Spaniei şi una dintre cele

mai bune din Europa. Trece totuşi printr-o criză financiară endemică, nu fără efecte asupra calităţii evenimentelor muzicale pe care le găzduieşte. In seara asta, conform informaţiilor minuţioase din program, orchestra şi corurile nu pot concerta pentru că nu au fost plătite. Corul de ingineri care le ţine locul a făcut tot ce era omeneşte posibil, dar Boris Godunov a fost mai degrabă banal.

24.00 Mă întorc acasă. Tot nu am veşti de la Gurb. Pijama, dinţi, Doamne, Doamne, ceresc Tată şi la culcare.

[1]

Felix Pons - om politic, de mai multe ori preşedinte al Camerei Deputaţilor (n. tr.).

ziua 16

07.00 îl ajut pe domnul Joaqum să ridice oblonul metalic şi să aşeze scaunele. Pun pe bar şerveţele şi nişte cilindri semitransparenţi plini cu beţigaşe care se pot extrage, nu fără efort, prin-tr-un orificiu din partea de sus a dispozitivului. In timp ce fac toate astea, mă interesez de doamna Mercedes, surprins că n-o văd la locul de muncă. Domnul Joaquin mă informează că soţiei dumisale, cunoscută şi sub numele de doamna Mercedes, i-a fost rău azi-noapte, iar dimineaţă s-a dus la dispensar. îi e teamă că are din nou piatră. Mă rog pentru grabnica şi completa ei însănătoşire. Astăzi, în loc de omletă cu vinete, pâine cu roşii şi salam, întreb: E vreun mesaj pentru mine? Nu, nici un mesaj pentru mine.

09.00 Frunzăresc presa şi comentez noutăţile cu clienţii. Preocupare generală pentru disputa dintre primăriile oraşelor Salou şi Vilaseca. Un client mai înaintat în vârstă îşi aminteşte de problema Gdans-kului, de coridorul Danzig, de tristă amintire, şi

de ceea ce a urmat. Un altul semnalează că tocmai existenţa armelor nucleare face ca o conflagraţie să fie de neconceput, în ciuda faptului că ambele oraşe sunt inflamate de-a binelea. O altă opinie: oamenii sunt foarte proşti. Alta: armele sunt lucrul dracului. Câţiva termeni utili: nicovală de aurar, taseu; cântec popular din Insulele Canare, isa.

09.10 Dintr-un taxi coboară doamna Mercedes, palidă, dar surâzătoare. In aşteptarea rezultatului radiografiilor pe care le-a făcut de dimineaţă, diagnosticul este optimist: s-ar putea să aibă nisip. Vrea să spele farfuriile, dar n-o lăsăm. Are nevoie de odihnă, odihnă, odihnă. îmi pun şorţul şi frec farfuriile, ceştile şi paharele. Sparg două.

10.00 Mă întorc la Barcelona. Fetele care merg cu metroul sunt bune ca pâinea caldă. îmi vine să intru în vorbă cu câteva, dar mă abţin. Nu vreau să mă creadă obraznic.

11.00 Vizitez şantierele de la Centrul Olimpic, Palatul Naţional, şoseaua de centură. Detectez o oarecare nemulţumire în unele sectoare ale opiniei publice, care susţin că cheltuielile vor depăşi estimările iniţiale. Iar despre venit nu se poate spune acelaşi lucru. Oamenii n-au învăţat să introducă factorul timp în calculele pe care le fac, rezultatul fiind că, orice-ar zice, ele sunt inutile. Dacă ar şti, nu le-ar fi greu să repare greşeala. Deocamdată însă nici măcar nu pot înţelege o problemă simplă ca asta. Dacă o pară costă trei pesete, cât o să coste trei pere în anul 3628? Răspuns: 98736540958 7635294736489 pesete. în orice caz, dezbaterea ivită în jurul lucrărilor pentru Centrul Olimpic n-are nici un sens, pentru că până în 2000 băncile au să renunţe la aur, înlocuindu-1 cu ciocolata Elgo-rriaga în cele trei forme: cu lapte, neagră şi cu alune.

15.00 Friptură de peşte la Barceloneta. Prăjitură cu whisky, cafea, trabuc Farias. Apoi acasă. Aspirină.

19.30 Mă trezesc la timp pentru a vedea semifinala de baschet la TV2. Barçajoacâ rău, jucătorii sunt foarte nervoşi, dar câştigă la mustaţă în ultimul minut. Mulţumiri cerului! Temperatura: 22° C. Cer senin. Umiditate relativă: 75%. Vânt uşor dinspre sud. Starea mării:

calmă.

23.00 Ies prin baruri, să-mi încerc norocul. Dacă apare ceva, n-o să pierd ocazia. înainte de a ieşi adopt înfăţişarea matadorului Frascuelo junior. Dacă vor stil, o să-l aibă.

23.30 Cuba Libre într-un bar la modă, Bonanova; câştigător al premiului FAD pentru decoraţiuni interioare. Fete puţine, nici una singură.

00.00 Cuba Libre într-un bar la modă, Ensanche; premiul FAD pentru decoraţiuni interioare. Destul de multe fete, nici una singură.

00.30 Cuba Libre într-un bar la modă, Raval; premiul FAD pentru decoraţiuni interioare (ex aequo). Fete multe, nici una singură.

01.00 Cuba Libre într-un bar la modă, Pueblo Nuevo; premiul FAD pentru restaurarea spaţiului urban. Nici o fată: cred că am greşit barul.

01.30 Cuba Libre într-un bar la modă, Sants; finalist al premiului FAD pentru decoraţiuni interioare. Fete singure, dar costă.

02.00 Cuba Libre într-un bar la modă, Hospita-let; fără premiu. Multe fete singure. Atmosferă mişto. Muzică live. Mă urc pe scenă, pun mâna pe microfon şi cânt. Cântecul e creaţie proprie. L-am compus special pentru această ocazie. Iată-1:

Enrôllate, tio Enrâllate, tio Enrôllate, tio

Enrôllate, tio Enrôllate, tio Si te quieres enrollar Enrôllate, tio (Refren)

Enrôllate, tio Enrôllate, tio (etc.)

îmi dau seama că le place şi-l repet de câteva ori. Pe scenă urcă nişte indivizi bine făcuţi şi mă invită să părăsesc localul. Săptămâna asta am avut de două ori de-a face cu poliţaii, aşa că accept invitaţia.

04.21 Vomit într-un strat de flori din Piaţa Urqu-inaona.

04.26 Vomit într-un strat de flori din Piaţa Cataluna.

04.32 Vomit într-un strat de flori din Piaţa Universităţii.

04.40 Vomit în pasajul pietonal de la intersecţia dintre Muntaner şi Muntaner-Aragon.

04.50 Opresc un taxi; îi spun să mă ducă acasă. Vomit în taxi.

ziua 17

11.30 Mă trezesc în patul meu. Nu ştiu cum am ajuns în el. Sunt tot în costum de toreador, dar am pierdut pălăria, spada şi o ureche care, dacă nu mă înşală memoria, îmi fusese dată ca trofeu, încerc să mă ridic, dar nu pot. De durerea de cap nici nu mai vorbesc. Mă hotărăsc să stau acasă, să mă pun pe picioare. Oricum, azi e duminică şi barul doamnei Mercedes şi al domnului Joaquin e închis. Tot nu am veşti de la Gurb.

14.00 Mă îmbrac şi ies să mă plimb. E foarte cald şi pe străzi e lume puţină. Multe familii îşi petrec weekendul în afara oraşului, în casa de la ţară. Nu-i nimic deschis: nu doar magazinele sunt închise, ci şi barurile şi restaurantele. Nu-mi pasă. Mi-e atât de rău, încât n-aş putea mânca nimic.

14.20 Găsesc un magazinaş cu articole sportive. E deschis. în timpul săptămânii nu vinde nimica-ni-micuţa. Probabil că din acest motiv duminica e deschis şi închiriază biciclete. închiriez o bicicletă.

Este un aparat foarte simplu conceput, dar foarte greu de manevrat, pentru că necesită folosirea simultană a ambelor picioare, spre deosebire de mersul pe jos, care îţi permite să laşi un picior nefolosit cât timp celălalt avansează. Această mişcare sau fracţiune de mişcare (depinde de perspectivă) se numeşte pas. Dacă atunci când mergi pe jos pui piciorul stâng la dreapta piciorului drept, iar în mişcarea sau fracţiunea de mişcare următoare procedezi invers, adică punând piciorul drept la stânga piciorului stâng, rezultatul se numeşte mers graţios.

15.00 Drumul prezintă o pantă pronunţată, iar plimbarea cu bicicleta are două părţi distincte, şi anume: a) coborârea, b) urcuşul. Prima parte (coborârea) este o plăcere; a doua (urcuşul), un chin. Din fericire, bicicletele au frâne, plasate pe ambele capete ale ghidonului. Când sunt puse în funcţiune, frânele ajută ca bicicleta să nu atingă o viteză prea mare la coborâre. La urcare, frânele fac ca bicicleta să nu se ducă la vale.

17.30 înapoiez bicicleta. Mişcarea mi-a făcut poftă de mâncare. Găsesc o gogoşerie şi mănânc un kilogram de churros, un kilogram şijumătate de gogoşi simple şi trei kilograme de gogoşi unse cu miere.

18.00 Mă aşez pe o bancă, să-mi fac digestia. Traficul, aproape inexistent până acum, creşte de la un moment la altul. Lumea se întoarce în oraş. Pe drumurile de acces se produc blocaje care de multe ori se transformă în blocaje mari. Unele dintre aceste blocaje, mai ales cele care poartă numele de blocaje mari, durează până la weekendul următor, iar săracii oameni (familii întregi, chiar) îşi petrec viaţa între o plecare la ţară şi un blocaj, apoi între un blocaj şi o plecare la ţară, fără să mai pună în veci piciorul în oraşul în care trăiesc, în detrimentul situaţiei economice a familiei şi al educaţiei copiilor.

Densitatea traficului este una dintre cele mai serioase probleme ale acestui oraş şi unul dintre lucrurile care-1 preocupă în mod deosebit pe primarul oraşului, cunoscut şi sub numele de

Mara-gall. In numeroase ocazii, el a recomandat mersul cu bicicleta şi a apărut în ziare cocoţat pe o bicicletă, deşi, sincer vorbind, nu părea să fi mers prea departe. Poate că mai mulţi locuitori ar merge cu bicicleta dacă oraşul ar avea mai puţine dealuri, dar e prea târziu acum, cam peste tot s-a construit. O altă soluţie ar fi ca primăria să le ofere biciclete celor care locuiesc în partea de sus a oraşului; astfel, aceştia ar putea ajunge în centru foarte repede şi aproape fără să pedaleze. Odată în centru, primăria (sau o firmă concesionară) ar încărca bicicletele în camioane şi le-ar duce înapoi. Sistemul ăsta ar fi destul de ieftin. Cel mult ar trebui amplasată o plasă sau o saltea în vale, pentru ca cei mai puţin experimentaţi sau mai nesăbuiţi să nu cadă în mare odată încheiată cursa descendentă. Ar mai rămâne de rezolvat, evident, felul în care se pot întoarce acasă cei care au coborât în centru cu bicicleta, dar e o problemă care nu priveşte primăria, pentru că rolul ei (lucru valabil şi în cazul altor instituţii) nu este să limiteze iniţiativa cetăţenilor. Altă invenţie: o substanţă chimică şi un dispozitiv de aprindere care să permită aprinderea trabucurilor printr-o simplă apăsare a unui buton de pe banderolă. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 75%. Briză moderată. Starea mării: calmă.

19.10 Mă întorc acasă. Pe hol mă întâlnesc cu vecina de la trei şi cu fiul său. A blocat o altă maşină când a parcat, iar acum descarcă sacoşele şi pachetele. Băiatul ei, prea mic să-şi ajute mama la treaba asta, stă pe trotuar şi se scobeşte în nas. Vecina poartă pantaloni scurţi şi un tricou mulat, două articole de îmbrăcăminte care-1 bucură pe privitor.

19.15 După ce-am privit-o un timp pe vecină, ascuns după un copac, mi s-a făcut ruşine şi m-am oferit s-o ajut la descărcarea şi transportul sacoşelor şi al pachetelor. Mă refuză. îmi spune că face asta în fîecaie weekend şi deja s-a obişnuit. Insist şi-mi permite să iau o pungă de plastic plină cu cârnaţi. O întreb dacă-s făcuţi de ea. Răspuns: nu, i-am cumpărat dintr-un sătuc de lângă La Bisbal, unde am o casă. întrebare: şi de ce veniţi să-i mâncaţi aici? Răspuns: nu înţeleg întrebarea.

19.25 Odată încheiate operaţiunile de descărcare şi de transport al pachetelor din maşină, urcăm în ascensor. Profit de apropiere pentru a calcula măsurile fizice ale vecinei. înălţimea vecinei (în picioare): 173 de centimetri; cel mai lung fir de păr (zona occipitală): 47 de centimetri; cel mai scurt (buza de sus): 0,002 centimetri; distanţa de la cot la unghie (degetul mare): 40 de centimetri; distanţa de la cotul stâng la cotul drept: 36 de centimetri (în poziţie de drepţi) şi 126 centimetri (cu mâinile în şold).

16.26 Scoatem sacoşele şi pachetele din ascensor şi le depozităm pe palierul de la etajul trei. Vecina îmi mulţumeşte pentru ajutor şi adaugă că m-ar invita la ea, dar copilul e obosit. Trebuie să facă baie, să mănânce şi să facă nani, pentru că mâine se duce la şcoală. îi spun că nu vreau s-o deranjez şi că o să mai fie şi alte ocazii, pentru că locuiesc în acelaşi imobil. Vecina îmi spune că ştie, i-a vorbit portăreasa despre mine. O fi pus-o la curent cu obiceiurile mele licenţioase?

20.00 Absorbit de discuţia cu vecina, abia ajung la slujba de la opt. Predică lungă, dar foarte interesantă. Nu vă încredeţi în cei care vă amăgesc, mai degrabă încredeţi-vă în cei care nu vă amăgesc.

21.30 Ajung la gogoşerie exact când se pregătesc să închidă. Iau tot stocul.

22.00 Mănânc tot, uitându-mă la televizor. Hotărât, îmi place vecina. Uneori cauţi în alte părţi ceva ce e chiar sub ochii tăi. Mai ales nouă, astronauţilor, ni se întâmplă asta.

23.00 Pijama, dinţi. Şi dacă mi-aş lua o motocicletă?

23.15 Citesc O jumătate de secol de coafură în Spania, volumul I (Republica şi Războiul Civil).

00.30 Rugăciunile. Nici o veste de la Gurb încă.

07.00 Mă înfiinţez la barul doamnei Mercedes şi al domnului Joaquin şi-i găsesc, pe doamna Mercedes şi pe domnul Joaquin adică, închizând oblonul metalic. Cărui fapt i se datorează această inversare a obiceiurilor? Mai bine zis, cărui fapt i se datorează această alterare a obiceiurilor? Explicaţie: doamnei Mercedes i-a fost din nou rău azi-noapte şi acum domnul Joaquin merge cu ea la dispensar. Din acest motiv, stabilimentul nu va avea program cu publicul, lucru care-1 face pe domnul Joaquin să se încrunte. Le propun să lase localul pe mâna mea până se întorc. Domnul Joaquin şi doamna Mercedes refuză. Nu vor să mă deranjeze. Ii conving că nu-i nici un deranj, dimpotrivă.

07.12 După o expunere sumară a modului în care funcţionează aparatele cel mai des folosite în bar, domnul Joaquin şi doamna Mercedes urcă într-un Seat Ibiza şi pleacă.

07.19 Fac un tur, trecând în revistă obiectele din dotare. Cred că aş şti să folosesc aparatele, cu excepţia unuia foarte complicat, numit robinet.

07.21 Pregătesc cafetiera, ca să nu aştepte clienţii prea mult până se încălzeşte apa.

07.40 Fac sandviciuri în acelaşi scop, dar cum termin unul, cum îl înfulec.

07.56 Descopăr un gândac pe tejghea. încerc să-l strivesc cu o felie de şuncă York, dar fuge şi se ascunde în spaţiul dintre tejghea şi chiuvetă. îşi râde de mine, dând din antene. Las’ că vezi tu. Insecticid în doze masive.

08.05 Nu găsesc nicăieri halbele de bere. Beau direct de la dozator. Spuma îmi iese prin toţi porii. Arăt ca un mieluşel.

08.20 Intră primul client. Dă Doamne să nu ceară ceva complicat!

08.21 Primul client se îndreaptă către mine ca să-mi dea bună ziua. Răspund în termeni identici. Mental, le comand cafetierei, frigiderului şi croa-santelor să-i dea şi ele bună ziua. Primul client pare să rămână plăcut surprins de această primire politicoasă.

08.24 Pr imul client cere o cafea cu lapte. Constat îngrozit că nu s-a încălzit cafetiera. Poate că are un defect din fabricaţie sau poate că am uitat să apăs pe vreun buton sau pe vreo clapă. Confruntat cu perspectiva ca primul client să plece fără a fi consumat nimic, aleg să bag priza cafetierei în fosele nazale şi să-i transmit astfel o parte din încărcătura mea energetică. Cafetiera explodează, dar iese o cafea delicioasă.

08.35 Ii servesc cafeaua cu lapte primului client. Din cauza emoţiilor, vărs cam jumătate. Am încă în nas cablul electric şi-mi dau seama (prea târziu) că, în loc de lapte, am pus insecticid în cafea. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 50%. Vânt slab din nord-est. Starea mării: învolburată.

11.25 In timp ce încerc să dezlipesc de pe tavan o omletă din douăzeci şi două de ouă, se întoarce domnul Joaqum. înainte să realizeze care-s pagubele, îi spun c-o să-i plătesc cafetiera, frigiderul, maşina de spălat vase, televizorul, corpurile de iluminat şi scaunele. Pentru a-1 înveseli, îi spun că au fost mulţi clienţi. Casa de marcat, pe care el o lăsase goală, conţine acum opt pesete. Poate că n-am dat bine restul. în ciuda temerilor mele, domnul Joaquin rămâne indiferent, ca şi cum nu l-ar interesa nimic din ce i-am spus. Nici măcar nu e surprins să mă găsească pe tavan fără scară. Atunci îmi dau seama că s-a întors singur, fără doamna Mercedes, îl întreb ce s-a întâmplat.

11.35 Domnul Joaqufn se încruntă şi-mi zice că doamna Mercedes a rămas la spital, iar mâine o să fie operată. Din câte se pare, au apărut nişte complicaţii care fac necesară o intervenţie urgentă, în timp ce-mi spune cele de mai sus, închidem barul.

11.55 Mă întorc în oraş cu metroul. Deşi toate fetele care călătoresc cu metroul sunt frumoase, nu le dau atenţie, pentru că inima mea e dăruită.

12.20 Până la ora mesei, inspectez nişte lucrări din centrul oraşului. Se pare că e la modă să se construiască mai mult jos decât sus. Clădiri de cinci sau şase etaje deasupra nivelului străzii, cu zece ori cincisprezece etaje subterane, destinate aproape întotdeauna parcărilor sau garajelor. Dintre acestea două, garajele sunt de departe cele mai scumpe. Multe familii înstărite se confruntă cu o dilemă teribilă: să-şi trimită copilul la studii în Statele Unite sau să ţină maşina în garaj? Până acum câţiva ani, problema asta nu exista, pentru că nu erau maşini, şi cu atât mai puţin când nici Statele Unite, nici maşinile nu existau. în acele vremuri de demult, clădirile abia dacă aveau un etaj subteran numit subsol şi folosit fie ca pivniţă, fie ca depozit sau temniţă.

Totuşi lucrurile nu au stat mereu aşa. Intr-un timp foarte îndepărtat, despre care nu s-au păstrat date în arhivele Terrei, toate casele erau subterane. Oamenii primitivi care construiau imitau construcţiile unor animale precum cârtiţa, iepurele, viezurele sau raţele (de atunci), şi, cum nici unul dintre aceste animale nu ştia să pună o cărămidă deasupra alteia, nici oamenilor nu le-a venit ideea asta, neavând alt maestru decât Natura însăşi. In acele timpuri existau oraşe întregi care nu se ridicau nici cât o palmă deasupra pământului. Faimoasa Babilonie (nu cea care apare în cronici şi în cărţile de istorie, ci alta, mai timpurie, situată cam pe unde se află azi oraşul Zürich) era clădită sub pământ, cu tot cu celebrele ei grădini suspendate, concepute şi realizate de un arhitect şi horticultor pe nume Abundio Greenthumb (mai târziu zeificat), care a reuşit să facă pomii şi plantele să crească în jos.

14.00 Ajung la locul unde se afla ieri gogoşeria şi văd că nu mai e. Sunt consternat. întreb diverşi trecători şi o găsesc. De fapt, gogoşeria este o dubiţă transformată în gogoşerie. Unul dintre pereţii laterali ai dubiţei poate fi coborât şi se transformă în tejghea. In spate, în dubă, se află gogoşeria pro-priu-zisă. Acest sistem îi permite patronului să plaseze gogoşeria (cu autorizaţie din partea autorităţilor) acolo unde previziunile sunt sau par mai atractive. Aşa se face

că, în zilele lucrătoare, ea se găseşte, de obicei, în partea înaltă a Bonanovei, unde sunt multe licee şi unde se bucură de o clientelă numeroasă în rândul elevilor, al profesorilor şi al celor care-i însoţesc pe elevi; la alte ore se află în locuri diferite, cum ar fi poarta închisorii Mo-delo, unde gogoşile sunt cumpărate de avocaţii care îşi vizitează clienţii, de rudele acestor clienţi, de gardienii care-i păzesc pe clienţii respectivi şi de unii clienţi care au reuşit să evadeze; alteori e în faţa intrării de urgenţe a Spitalului Clinic (personal sanitar, pacienţi cu răni superficiale şi pacienţi cu boli uşoare, care îşi doresc să acceadă la categoria celor cu boli grave), în faţă la Piaza de Toros Monumental (turişti şi banderilieri nebuni), ori în faţă la Palau de la Musica Catalana (membrii Orchestrei Oraşului Barcelona, secţiunea suflători) şi aşa mai departe.

15.00 Mă întorc acasă. Pe uşa ascensorului este un anunţ pe care scrie: NU FUNCŢIONEAZĂ. Se referă, evident, la ascensor. Mă hotărăsc să urc pe scări.

15.02 In dreptul uşii vecinei mă opresc. Se aud voci. Desfac soneria, îmi introduc cablul electric în urechi şi ascult. Ea e! Din câte se pare, fiul ei nu vrea să mănânce salata. Ea insistă, spunându-i că, dacă nu mănâncă, n-o să crească şi n-o să fie ca Superman; cum aceste argumente nu-s de ajuns, adaugă că, dacă nu termină toată conopida în mai puţin de cinci minute, îi scoate dinţii cu scaunul din bucătărie. Mi-e jenă că am violat intimitatea acestui cămin, las cablurile jos, scoase din cutie, şi urc pe scări.

15.15 Mănânc cele zece kilograme de churros pe care le-am cumpărat. îmi plac atât de mult, încât, după ce-1 termin pe ultimul, mănânc şi hârtia unsuroasă în care au fost înfăşuraţi.

16.00 întins pe pat, privind fix tavanul din care atârnă nişte păianjeni mari cât un pepene, mă gândesc la vecina mea. Oricât mi-aş frământa creierii (deşi nu am aşa ceva), nu ştiu cum să intru în vorbă cu ea. Să sun la uşă şi s-o invit la cină nu mi se pare nici rezonabil, nici oportun. Poate că invitaţia ar trebui precedată de un cadou. în nici un caz nu se cade să-i dau bani, dar, dacă m-aş hotărî s-o fac, mai bine în bancnote decât în monede. Bijuteriile presupun o relaţie mai formală. Parfumul ar fi un cadou perfect, dar e foarte personal;

riscul e să nu nimereşti preferinţele persoanei căreia vrei să i-1 dăruieşti. Laxative, emulgatori, unguente, vermicide, antireumatice sau alte produse farmaceutice, exclus. E foarte probabil să-i placă florile şi animalele domestice. I-aş putea trimite un trandafir şi două duzine de dobermani.

17.20 Mi-e teamă ca nu cumva să privească un posibil cadou din partea mea ca pe o obrăznicie. O să extermin păianjenii cu insecticid.

17.45 Am nevoie de haine. Ies. îmi cumpăr nişte bermude. Mi-ar da un aer dezinvolt, dacă n-aş avea şosetele astea flauşate, dar adevărul e că nu mă pot lipsi de ele fiindcă, deşi clima este aproape văratică (cu o uşoară tendinţă de creştere a temperaturii), metabolismul meu nu se împacă prea bine cu corpul uman. Am tot timpul tălpile, pulpele şi muşchii reci; genunchii, în schimb, îmi ard şi acelaşi lucru se întâmplă cu una dintre fese (cu cealaltă, nu); şi aşa mai departe. Cu capul e mai rău, poate din cauza intensei activităţi intelectuale la care-1 supun încontinuu. Temperatura capului depăşeşte uneori 150° C. Ca s-o reduc, port tot timpul un joben plin de cuburi de gheaţă pe care le cumpăr de la benzinărie, dar uşurarea, din nefericire, e de scurtă durată. Gheaţa se topeşte imediat, apa fierbe şi cilindrul îmi sare de pe cap (primele pe

care le-am avut sunt încă în aer) - acum am îmbunătăţit sistemul, fixând borul jobenului de gulerul cămăşii cu un elastic rezistent. Am mai cumpărat şi trei cămăşi cu mânecă scurtă (albastru cobalt, galben, maro), nişte mocasini de piele întoarsă ca să-i port fără şosete şi un costum de baie cu floricele despre care am primit asigurări că mă va face zeul piscinelor. Doamne-ajută!

19.00 Din nou acasă, stau gânditor în faţa televizorului. Urzesc un plan pentru a stabili contactul cu vecina mea fără a trezi suspiciuni în privinţa intenţiilor pe care le am. Exersez în faţa oglinzii.

20.30 Mă duc la ea, bat uşor la uşă cu încheieturile degetelor, îmi deschide chiar ea. Îmi cer scuze că o deranjez la o asemenea oră şi-i spun (dar e o minciună) că, în timp ce-mi pregăteam ceva de mâncare, mi-am dat seama că n-aveam orez. Ar putea oare să-mi dea o ceşcuţă cu orez, şi i-o dau înapoi mâine la prima oră, imediat cum se deschide Mercabarna (la 5 dimineaţa)? Nu mai mult. îmi dă o ceşcuţă cu orez şi-mi spune că nu-i nevoie să-i dau înapoi orezul, nici mâine, nici altă dată, vecinii se ajută între ei. îi mulţumesc. Ne luăm rămas-bun. închide uşa. Plec în fugă spre apartamentul meu şi arunc orezul la gunoi. Planul funcţionează mai bine decât mă aşteptam.

20.35 Bat din nou la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îi cer două linguri de ulei.

20.39 Bat din nou la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îi cer o căpăţână de usturoi.

20.42 Bat din nou la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îi cer patru roşii decojite, fără seminţe.

20.44 Bat din nou la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îi cer sare, piper, pătrunjel, şofran.

20.46 Bat din nou la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îi cer două sute de grame de anghinare (fiartă), mazăre, fasole verde.

20.47 Bat din nou la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îi cer jumătate de kil de creveţi (fără carcasă), o sută de grame de peşte-undiţar, două sute de grame de scoici proaspete. îmi dă două mii de pesete şi-mi spune să mă duc la un restaurant şi s-o las în pace.

21.00 Sunt atât de deprimat, încât nici nu-mi vine să mănânc cele douăsprezece kile de churros pe care le-am comandat acasă. Dicarbocalm, pijama şi dinţi. înainte de-a mă culca, îmi recit litaniile cu voce tare. Nici o veste de la Gurb.

ziua 19

07.00 Azi se face o săptămână (în sistem decimal) de la dispariţia lui Gurb, iar aniversarea asta, laolaltă cu celelalte lovituri primite din partea sorţii în ultimul timp, mă întristează. Pentru a lupta împotriva depresiei, mănânc gogoşile de aseară şi ies din casă fără să mă spăl pe dinţi.

08.00 Mă înfiinţez în catedrală, cu intenţia de-a aprinde o lumânare la Sfânta Rita, pentru ca Gurb să se întoarcă, dar, când să ajung lângă altar, mă împiedic şi pânza care-1 acoperă ia foc de la lumânare. Incendiul e stins repede, dar nu înainte de-a prăji două gâşte din curtea catedralei[1]. Semn rău.

08.40 Plec şi intru într-un bar, iau micul dejun (gogoşile de mai înainte nu se pun), o tortilla cu ton, două ouă prăjite cu sângerete, pastramă şi scoici. De băut, bere (un butoi). Gustarea asta ar

fi trebuit să mă mai învioreze, dar nici gând, îmi aduc aminte de doamna Mercedes, care la ora asta cred că e operată. Mă angajez să merg pe jos până la Montserrat (fără să mă dematerializez), dacă se face bine.

09.00 Plimbare pe Ramblas, o iau pe străzi lăturalnice. Partea asta a oraşului e atât de pestriţă, încât e de ajuns s-o vezi ca să presupui că Barcelona e port la mare, chiar dacă n-ar fi. întâlneşti aici rase din toată lumea (şi din alte lumi, dacă mă pun şi pe mine la socoteală), şi tot aici se încrucişează şi se despart cele mai felurite destine. Din drojdia istoriei s-a format acest cartier şi tot ea o hrăneşte acum cu odrasle - una dintre ele, în treacăt fie zis, doar ce mi-a şutit portofelul.

09.50 îmi continui plimbarea şi reflecţiile pe care mi le provoacă. Ca să trec neobservat, mă hotărăsc să adopt constituţia fizică a unui om de rasă neagră (dar cu fizionomia şi statura lui Luciano Pavarotti), pentru că aceasta e majoritară în zonă. Dintre toţi oamenii, cei cărora li se spune negri (pentru că aşa sunt) par să fie cel mai bine dotaţi: mai înalţi, mai puternici şi mai agili decât albii, dar la fel de proşti. Albii totuşi nu-i apreciază prea mult, poate pentru că există în subconştientul colectiv amintirea unui timp foarte îndepărtat, în care negrii au fost rasa dominantă, iar albii, cea dominată. Bogăţia imperiului negru venea din culturile de pomi fructiferi ale căror roade le exportau în toată lumea. Cum celelalte rase se ocupau numai de vânătoare, necunoscând agricultura şi pescuitul, regimul lor alimentar era de-a dreptul nociv şi aveau disperată nevoie de fructe pentru a reduce nivelul colesterolului. Opulenţa şi puterea imperiului negru au durat atâta timp cât a durat cultivarea intensivă a portocalilor şi a perilor, a piersicilor şi a caişilor. Declinul a început cu împăratul Baltazar al II-lea, străbunicul celuilalt Baltazar, care s-a dus la Betleem împreună cu Melchior şi Caspar. Baltazar al II-lea, cu ajutorul lui Mentecato[2], a tăiat toţi pomii fructiferi din imperiu şi a cultivat mir pe tot terenul fertil, or mirul, atunci, ca şi acum, era un produs care nu se bucura de prea multă căutare pe piaţă.

11.00 Ajung într-o piaţetă construită în urma dărâmării unor case[3]. In centrul ei se înalţă mândru un palmier pleşuv ca un spân. Numeroşi bătrânei stau şi se usucă la soare, aşteptând o rudă

care să vină să-i caute. Săracii, nu ştiu că mulţi dintre ei nu vor fi culeşi de pe stradă, pentru că rudele lor au plecat în croazieră în fiordurile norvegiene. Pe ici, pe colo, îi poţi vedea pe bătrâneii abandonaţi cu o vară în urmă, într-un stadiu avansat de mu-mifiere, şi pe bătrâneii abandonaţi de cincisprezece zile, adaptaţi la mediu într-un fel deloc plăcut. Mă aşez lângă unul dintre aceştia din urmă şi citesc suplimentul literar al unui ziar din Madrid pe care cineva, din aceleaşi motive ca mine, l-a lăsat pe bancă.

12.00 Piaţeta e invadată de cete de copii care au ieşit de la şcoală. Joacă baschet, diabolo şi baba oarba. Văzându-i, mă întristez şi mai tare. Pe planeta mea nu există copilărie. La naştere, ne e introdusă în organul cognitiv doza necesară (şi autorizată) de înţelepciune, inteligenţă şi experienţă; dacă plătim în plus, ni se introduc şi o enciclopedie, un atlas, un calendar perpetuu, un număr nedefinit de reţete de bucătărie recomandate de Simona Ortega şi ghidul Michelin (verde şi roşu) al iubitei noastre planete. Când ajungem la majorat, înaintea examenului, ne sunt introduse codul rutier, normele municipale şi o selecţie din cele mai reprezentative recomandări ale tribunalului constituţional. Dar copilărie în adevăratul sens al cuvântului nu avem. Fiecare duce viaţa care i se potriveşte (şi cam atât), nu-şi complică nici viaţa lui, nici pe a altora. Oamenii, în schimb, asemenea insectelor, dacă timpul le îngăduie, trec prin trei faze sau etape de dezvoltare. Celor care se află în prima fază li se spune copii, celor din a doua, muncitori, iar celor din a treia, pensionari. Copiii fac ceea ce li se spune; muncitorii, la fel, dar sunt plătiţi pentru asta; pensionarii primesc şi ei nişte bani, dar nu sunt lăsaţi să facă nimic, pentru că le tremură mâinile şi scapă totul pe jos, mai puţin bastonul şi ziarul. Copiii nu-s de cine ştie ce folos. înainte erau folosiţi pentru a scoate cărbunii din mină, dar progresul a dus la eliminarea acestei funcţii. Acum apar după-amiaza la televizor, unde sar, strigă şi vorbesc o limbă obscură şi absurdă. Pentru oameni, ca şi în cazul nostru, există şi o a patra etapă sau condiţie, neretribuită, anume cea de zdohnitură, dar mai bine să nu vorbim despre asta.

14.00 Tot uitându-mă la copii şi la bătrâni, reflectând la propria existenţă, m-a cuprins o tristeţe fără margini. Am plâns copios. întrucât condiţia mea umană, aşa cum am mai spus, este de suprafaţă, nu dispun de glande care să compenseze ceea ce consum sau elimin, aşa că lacrimile, transpiraţia (şi răhăţelul care mi-a scăpat adineauri) mi-au redus considerabil dimensiunile. Acum abia măsor 40 de centimetri. Sar de pe bancă şi alerg printre picioarele trecătorilor până ajung într-un loc sigur, unde pot să mă refac.

14.30 Mă hotărăsc să adopt înfăţişarea scriitorului Manuel Vâzquez Montalbăn şi merg să mănânc la Casa Leopoldo.

16.30 Mă întorc acasă. Sun la barul doamnei Mercedes şi al domnului Joaquîn, ca să întreb cum a decurs operaţia doamnei Mercedes. Răspunde un individ care spune că e un prieten al domnului Joaquîn şi-i ţine locul cât timp domnul Joaquîn îndeplineşte funcţia (neretribuită) de însoţitor al doamnei Mercedes în spitalul în care a fost operată în cursul dimineţii de azi. îi mulţumesc pentru informaţii şi închid.

16.33 Sun din nou la bar şi-l întreb pe individul care îndeplineşte funcţiile domnului Joaquîn (la bar) dacă operaţia a decurs bine. Da. Operaţia a decurs bine, iar doctorii au calificat rezultatul drept satisfăcător. îi mulţumesc pentru informaţii şi închid.

16.36 Sun din nou la bar şi-l întreb pe individul care îndeplineşte funcţiile domnului Joaquîn (la bar) dacă doamna Mercedes poate primi vizite la spitalul unde e internată. Da. De mâine, între 10.00 şi 13.00 şi de la 16.00 la 20.00. îi mulţumesc pentru informaţii şi închid.

16.39 Sun din nou la bar şi-l întreb pe individul care îndeplineşte funcţiile domnului Joaquîn (la bar) la ce spital este doamna Mercedes. La spitalul Santa Tecla, din cartierul Horta. îi mulţumesc pentru informaţii şi închid.

16.42 Sun din nou la bar şi-l întreb pe individul care îndeplineşte funcţiile domnului Joaquîn (la bar) dacă la spitalul Santa Tecla se poate ajunge cu bicicleta. îmi închide înainte să apuc să-i mulţumesc pentru informaţii şi înainte să mi le dea. Temperatura: 26° C. Umiditate relativă: 74%. Vânt slab. Starea mării: calmă.

17.00 Mă întind pe canapea să-mi fac siesta, dar e foarte cald şi hainele mi se lipesc de corp. Situaţia este agravată de faptul că tapiseria canapelei e din material plastic, iar conţinutul pernuţelor e de asemenea din material plastic, la fel ca arcurile, picioarele şi toate celelalte obiecte şi piese de mobilier din casă. Alternativa ar fi produsele de origine vegetală, precum lemnul şi bumbacul, sau chiar animală, precum lâna şi pielea, dar îmi provoacă o asemenea greaţă, încât doar gândindu-mă la ele mi se întoarce stomacul pe dos. îmi introduc un pantof în gât şi evit astfel eliminarea unei mese delicioase şi deja plătite.

17.10 Neputând dormi, din cauza căldurii, mă hotărăsc să adopt înfăţişarea lui Mahatma Gandhi, ceea ce îmi asigură un veşmânt comod şi răcoros, precum şi o umbrelă bine-venită în perioada asta a anului.

17.50 Somn agitat. Mă trezesc neliniştit, transpirat. Nevoie imperioasă de a mânca churros sau, în lipsa lor, măcar s-o văd pe vecină.

18.00 Deschid cu grijă uşa apartamentului. Cercetez scara. Nimeni. Ies pe palier. închid cu grijă uşa apartamentului.

18.01 Urc cu grijă scara. Nu e nimeni care să mă vadă. Mă opresc cu grijă în faţa uşii vecinei.

18.02 Lipesc cu grijă ambele urechi de uşa vecinei. Nu se aude nimic.

18.03 Examinez cu grijă broasca de la uşa vecinei. Din fericire, e o broască de maximă siguranţă (cu cele normale nu te poţi descurca) şi o scot fără nici o problemă. Uşa se deschide cu grijă! Ce emoţii!

18.04 Intru cu grijă în apartamentul vecinei, închid uşa după mine şi pun broasca la loc. Holul este mobilat simplu, dar cu bun-gust. Las umbrela în suport.

18.05 Merg cu grijă până-n camera cea mai apropiată, unde, din câte îmi dau seama, este sufrageria. E posibil să fie sufrageria. Deşi apartamentul este identic cu al meu, camerele sunt distribuite cu totul altfel, pentru că la fel sunt şi obiceiurile şi nevoile mele. Mai bine nu intru în detalii.

18.07 Examinez cu grijă camera. E mobilată cu un gust desăvârşit. Mă aşez pe canapea, îmi încrucişez picioarele: este elegantă şi comodă. Mă aşez pe un fotoliu tapisat cu stofă. N-apuc să-mi încrucişez picioarele, că fotoliul mă muşcă de pulpă. Eroare de apreciere: nu era un fotoliu, ci un buldog, care dormea făcut covrig.

18.09 Parcurg restul casei în mare viteză, urmărit de buldog. Mă hotărăsc să nu mai acţionez cu grijă.

18.14 Reuşesc să mă pun la adăpost de fălcile buldogului urcându-mă pe tavan. Buldogul stă în dreptul meu. Aşteaptă să cad. Latră într-un mod cu totul nepoliticos, arătându-şi în acelaşi timp colţii mari, ca nişte banane. Dacă ar fi fost un fotoliu, cum am crezut, mi-ar fi fost frică. Cu atât mai mult când e vorba de un buldog!

19.15 A trecut o oră de când stau pe tavan, iar buldogul nu pare obosit, nici plictisit. Am încercat să-l hipnotizez, dar creierul lui e atât de simplu, încât abia există o deosebire între starea de trezie şi cea de letargie. Cu mari eforturi am reuşit să-l fac să se uite cruciş - tot însetat de sânge pare să fie, dar acum e foarte urât.

20.15 Au trecut două ore de când stau pe tavan, şi pocitania nu se dă bătută. Sper că până la urmă o să i se facă lehamite şi o s-adoarmă, dar mă nelinişteşte posibilitatea ca vecina să se întoarcă şi să găsească un hindus lipit de tavan.

20.30 O analiză fiziologică a câinelui îmi relevă că e un animal cu o structură moleculară foarte simplă. Poate că aici se ascunde soluţia.

20.32 Gata. Cu o manevră scurtă şi deloc complicată, îl transform pe buldog în patru pechinezi şi-mi mai rămâne şi de-un hamster. Cobor de pe tavan şi mă descotorosesc de pechinezi cu câteva şuturi.

20.40 Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să inspectez casa vecinei înainte să se întoarcă. Ea sau fiul ei. Ciudat că încă nu s-a întors de la şcoală. In cel mai bun caz, a fost pedepsit să stea după ore, pentru că e imbecil.

21.00 Declar inspecţia închisă. Iată datele pe care le-am adunat despre vecină. Nume: Antonio Fer-nândez Calvo; vârstă: 56 de ani; sex: bărbătesc; stare civilă: văduv; profesie: agent de asigurări.

21.05 Deduc că am greşit apartamentul. Ies cu grijă, pun din nou broasca la loc, închid cu grijă apartamentul.

21.30 Mai deprimat ca niciodată. Nici la vederea gogoşilor pe care mi le aduce portăreasa nu mă bucur. Mă hotărăsc să joc şah de unul singur. Singura mutare la care mă pot gândi: P4R. Adevărul e că niciodată nu mi-a prea plăcut genul ăsta de jocuri. Gurb, în schimb, era împătimit. Jucam uneori partide interminabile de şah şi de fiecare dată folosea matul începătorului. Mă las pradă nostalgiei în timp ce mănânc churros cu amândouă mâinile.

22.00 îmi pun pijamaua. Va trebui s-o spăl în una dintre zilele astea. Mă aşez în pat şi citesc Delicios de tâmpă, o comedie satirică în trei acte şi cinci scene. O femeie are întotdeauna câştig de cauză dacă ştie să aplice fardurile unde trebuie. Poate că n-am înţeles bine morala. Sunt un pic distrat din cauza emoţiilor prin care am trecut azi. îmi spun rugăciunile şi mă culc. Nici o veste de la Gurb încă.

01.30 Mă trezeşte un zgomot asurzitor. Pământul a apărut, cu milioane de ani în urmă (sau mai mult), în urma unor cataclisme îngrozitoare: apele oceanelor, înfuriate, au devastat ţărmurile, au îngropat insule, munţi uriaşi s-au prăbuşit, în timp ce vulcani aprinşi dădeau naştere altora noi şi cutremurele mutau continentele. In amintirea acestui fenomen, primăria trimite noapte de noapte nişte maşini, numite camioane de gunoi, iar ele reproduc, sub ferestrele cetăţenilor, acel vacarm teluric. Mă ridic, fac pipi, beau un pahar de apă şi mă culc la loc.

1

In curtea catedralei din Barcelona sunt treisprezece gâşte albe, în amintirea Sfintei Eulalia, care a fost omorâtă la treisprezece ani, în timp ce era cu gâştele la câmp (n.tr).

2

(Sp.) Om fără minte, prostănac, neghiob (n.tr.).

3

Cuvântul ales aici de autor, manzanas, cuprinde omonimia „c.ase“ - „mcri“ (n.tr.).

ziua 20

07.00 Mă cântăresc pe cântarul din baie. 3 kile şi 800 de grame. Având în vedere că sunt intelect în stare pură, e o nenorocire. Mă hotărăsc să fac exerciţii în fiecare dimineaţă.

07.30 Ies, hotărât să alerg zece kilometri. Mâine, doisprezece. Poimâine, cincisprezece şi aşa mai departe.

07.32 Trec prin faţa unei brutării. îmi cumpăr o prăjitură cu seminţe de pin şi-o mănânc în timp ce merg spre casă. S-alerge cine-o vrea.

07.35 La intrare mă întâlnesc cu portăreasa. încep o conversaţie banală, în aparenţă, dar tendenţioasă. Vorbim despre timp. Suntem de acord că e puţin cam cald.

07.40 Vorbim despre cât de greu se circulă. Insistăm asupra zgomotului îngrozitor pe care-1 fac motocicletele.

07.50 Vorbim despre cât e de scump totul. Comparăm preţurile de azi cu cele de altădată.

08.10 Vorbim despre tinerii din ziua de azi. înfierăm lipsa lor de entuziasm.

08.25 Vorbim despre problema drogurilor. Cerem pedeapsa cu moartea pentru cine le vinde şi pentru cine le cumpără.

08.50 Vorbim despre vecini (cald, cald!).

09.00 Vorbim despre Leibniz şi despre noul sistem privitor la natura şi comunicarea substanţelor (rece, rece!).

09.30 Vorbim despre vecina mea (era şi cazul, ce dracu'!). Portăreasa spune că ea (vecina) este o femeie de treabă, care achită cu sfinţenie fondul de rulment, dar nu frecventează (vecina) şedinţele de bloc cu asiduitatea cu care s-ar cuveni. O întreb dacă este căsătorită (vecina) şi-mi răspunde (portăreasa) că nu. întreb dacă ar trebui să înţeleg din asta că pe băiat îl are din afara căsătoriei. Nu, a fost căsătorită (vecina) cu un neică nimeni, care nu era bun la nimic, după părerea ei (a portăresei), de care s-a despărţit (vecina) acum câţiva ani. El (neică nimeni) îşi vede copilul (al vecinei şi al lui neică nimeni) în weekend. Judecătorul l-a condamnat (pe neică nimeni) să-i plătească (vecinei) pensie alimentară, dar ei (portăresei) i se pare că nu se conformează (neică nimeni), cel puţin nu cu asiduitatea cu care s-ar cuveni. Ea (vecina), adaugă ea (portăreasa), nu se vede cu altcineva, nici măcar ocazional. Sigur s-a învăţat minte (vecina), crede ea (portăresa). Deşi asta pe ea (pe portăreasă) n-o priveşte, adaugă ea (portăreasa). în ce-o priveşte pe ea (pe portăreasă), fiecare poate să facă ce vrea, atâta timp cât nu face ceva strigător la cer. Şi, da, între patru pereţi (pereţii vecinei). Şi în linişte. Şi până la ora unsprezece, când ea (portăreasa) se culcă. îi iau mătura şi i-o rup în cap.

10.30 Urc la apartamentul meu. Mă hotărăsc să adopt aparenţa lui D'Alembert şi s-o vizitez

pe doamna Mercedes la spitalul unde se reface, dacă o vrea Dumnezeu, de pe urma operaţiei căreia a fost supusă.

10.50 Mă înfiinţez la spital. E o clădire destul de urâtă şi foarte rece. Totuşi oamenii vin grămadă aici, iar unii chiar se grăbesc să ajungă.

10.52 întreb, la biroul de informaţii din hol, în ce cameră se află doamna Mercedes şi însoţitorul ei, domnul Joaquîn. Ambii se află în camera 602.

10.55 Mă plimb la etajul şase, în căutarea camerei 602.

10.59 Găsesc camera 602, bat cu încheieturile degetelor şi vocea domnului Joaquin mă autorizează să intru. Aşa fac.

11.00 Doamna Mercedes stă în pat, dar e trează şi arată bine. Mă interesez de sănătatea ei şi-mi spune că se simte slăbită, dar plină de viaţă. De dimineaţă a băut o ceaşcă mare de ceai de muşeţel, îmi spune. Ii dau cadoul pe care l-am adus pentru ea: un trenuleţ electric. Ii spun că, dacă o găsesc mâine în viaţă, îi aduc linia de garaj şi trecerea de nivel.

11.07 Domnul Joaquîn n-a dormit bine şi este abătut. Afirmă că atât el, cât şi soţia lui, doamna Mercedes, au o vârstă la care e mai bine să primească totul cu calm. Criza doamnei Mercedes a fost un avertisment, spune el. In timpul nopţii a meditat şi s-a gândit că poate ar fi mai bine ca în anii care le-au rămas să se odihnească, să călătorească şi să-şi îngăduie unele plăceri. S-a mai gândit, adaugă el, că poate e timpul să vândă barul. Afacerea merge, dar dă multe bătăi de cap, şi mai potrivit ar fi să fie condusă de un tânăr, zice el. S-a mai gândit, adaugă, că s-ar putea ca eu să fiu interesat de bar.

Domnul Joaqum crede că aş fi înzestrat pentru o astfel de afacere şi că-mi place munca asta.

11.10 In pofida slăbiciunii ei, doamna Mercedes afirmă că e de acord cu cele spuse de soţ. Ambii ar vrea să ştie care este opinia mea în această privinţă.

11.12 Prima mea reacţie este pozitivă. Consider că sunt pregătit să conduc un bar şi cred chiar că aş putea veni cu unele idei inovatoare, ba chiar îndrăzneţe. De exemplu, cred că afacerea ar putea fi extinsă cumpărând imobilul alăturat (fabrica de automobile Volkswagen) şi deschizând acolo o gogoşerie. Domnul Joaqum mă întrerupe şi-mi spune că nu e cazul să mă grăbesc. De fapt, spune el, era doar o idee. Trebuie lăsată să se coacă, adaugă. Deocamdată, continuă, ar fi mai bine să plec, pentru că operaţia a fost o încercare grea pentru doamna Mercedes. Are nevoie de odihnă. Plec, dar le promit să mă întorc mâine pentru a continua discuţia.

11.30 Mă plimb prin spital, pierdut în gânduri, dar şi pierdut pur şi simplu. Propunerea domnului Joaqum m-a cufundat într-un noian de gânduri contradictorii. Acum, după entuziasmul iniţial, cântărind lucrurile la rece, înţeleg că prima mea

reacţie a fost excesiv de optimistă. Evident că nu m-aş putea ocupa de bar. Posibilitatea de-a închiria sau de-a cumpăra un bar în scopul exploatării (lucrative) nici măcar nu figurează pe foaia

de ordine care ne-a fost dată la începutul misiunii noastre spaţiale. Sigur că nu există nici o interdicţie strictă. Va trebui să verific. Temperatura: 26° C. Umiditate relativă: 70%. Vânt uşor din sud-est. Starea mării: uşor agitată.

12.30 Continui să mă plimb prin spital, fără să găsesc o cale de ieşire. în schimb, găsesc cantina spitalului. Mă hotărăsc să fac o pauză şi să mănânc ceva, deşi e cam devreme. Se gândeşte mai bine cu burta plină, spun cei care au burtă.

12.31 Cantina e goală. Din fericire, e bine aprovizionată şi-mi place că aici se practică autoservirea; în felul ăsta, pot mânca aşa cum îmi place, fără să dau explicaţii nimănui. Dacă mi se năzare să înmoi ardeii de Padrôn în cafeaua cu lapte, ce? Aud?

13.00 Cu cât mănânc mai mult şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai nebunească ideea de-a mă stabili pe Terra. Mai ales că asta ar însemna să abandonez misiunea care ne-a fost încredinţată mie şi lui Gurb (dispărut). Ar fi un adevărat act de trădare - un argument care nu cântăreşte însă prea mult, pentru că, în fond, nu e decât o problemă de principiu, iar principiile mi le-am vârât într-un loc pe care oamenii îl numesc fund. Mai mult cântăreşte, în schimb, argumentul fiziologic. Nu ştiu cât timp poate rezista organismul meu la condiţiile de viaţă de pe planeta asta atât de vitregă. Habar n-am cărui tip de pericole m-aş expune. Nu ştiu nici măcar dacă prezenţa mea aici reprezintă un pericol pentru oameni. E un fapt demonstrat că încărcătura mea energetică şi constituţia mea cauzează probleme. Nu poate fi întâmplător faptul că ascensorul din blocul meu e tot timpul stricat sau că emisiunile încep mai târziu când vreau eu să mă uit la televizor (sau să le înregistrez). Puţin mai înainte, când mă plimbam pe holurile spitalului, am auzit o conversaţie care m-a îngrijorat. Un doctor îi spunea unei asistente, încruntat, că aparatele din spital o luaseră razna în dimineaţa aceea. Din câte se pare, bolnavii de la reanimare dansau lambada, iar pe ecranul eco-grafului apărea Luis Mariano cântând Maitechu mia. Aceste fenomene inexplicabile, a adăugat doctorul încruntat, au început pe la 10.50. Ca şi cum la ora aia, a spus el, ar fi intrat un marţian în spital. M-a jignit confundându-mă cu unul dintre ţopârlanii ăia care nu ştiu decât să joace golf şi să-şi vorbească de rău serviciul, dar am avut mare grijă să-mi ascund enervarea.

Pot să-mi modific oricând fiziologia, s-o adaptez structurii moleculare a fiinţelor umane. Dacă m-aş hotărî s-o fac, ar trebui să-mi aleg cu grijă modelul, pentru că procesul e ireversibil. E o decizie majoră. Ce s-ar întâmpla dacă, după efectuarea schimbării, aş constata că nu sunt fericit? Ce m-aş face dacă relaţia cu vecina mea s-ar termina rău? Aş putea depăşi dorul de fosta mea ţară? Care ar fi conjunctura economică după ’92? Prea multe necunoscute. Dac-aş avea pe cineva cu care să pot vorbi despre problemele mele!

13.30 Mă hotărăsc să plec. Când încerc să plătesc, descopăr că nu era o autoservire. De fapt, nici cantină nu era. Ies fără să fiu văzut.

14.15 Mă opresc pe o bancă din Piaţa Catalonia, să reflectez. Mi-e clar că singurul lucru rezonabil pe care-1 pot face e să declar misiunea încheiată şi să plec. Nu ştiu dacă obiectivele misiunii au fost îndeplinite, dar, până la urmă, e totuna. In fond, n-o să citească nimeni raportul. Problema e că nu mă pot întoarce singur. Nava e stricată şi nu ştiu s-o repar. Chiar dacă s-ar repara singură, n-aş şti s-o pornesc, cu atât mai puţin s-o pilotez. O navă de felul ăsta e făcută

pentru a fi condusă de două entităţi. Astfel e înlăturată posibilitatea ca o entitate răuvoitoare să folosească nava în interes personal, pentru a agăţa sau pentru a face taximetrie. Aş putea cere ajutorul Staţiei de Legătură AF, din constelaţia Antares, dar nu s-ar rezolva mare lucru. In cazul în care ar trimite o navă în ajutorul meu, ea ar fi condusă de două entităţi, iar dacă una dintre ele ar veni cu mine, cealaltă cum s-ar întoarce?

15.00 Mă hotărăsc să las în urmă gândurile astea şi Piaţa Catalonia, pentru că porumbeii m-au acoperit cu excremente din cap până-n picioare şi japonezii mă fotografiază, crezând că sunt un monument naţional.

15.45 Acasă. In apartament e cald, mai ales la ora asta. Aş instala un aparat de aer condiţionat, dacă n-ar produce o vibraţie care-mi nenoroceşte încheieturile. La fel păţesc şi cu frigiderul: stă cât stă liniştit şi dintr-odată, fără să-ţi fi dat vreun semn, îl apucă un tremurat care mă calcă pe nervi. Ieri, ca să nu mă întorc prea departe în timp, n-am făcut decât să pornesc robotul de bucătărie şi mi-am rupt femurul în trei locuri. Noroc că am piese de schimb. Ventilatorul e mai uşor de suportat, deşi, când e pornit, mă apucă ameţeala, pentru că nu-mi pot lua ochii de la elice. La urma urmelor, cel mai bine e să te lipseşti de aparatele astea şi să mai dai jos din haine pe măsură ce creşte temperatura. Rămân în cămaşă şi şosete.

17.00 Nu există, în tot Universul, lucru mai de mântuială făcut, nici sculă mai proastă decât corpul uman. Urechile singure, lipite alandala de craniu, ajung pentru a-1 descalifica. Picioarele sunt ridicole; intestinele, revoltătoare. Craniile au un rânjet din cale-afară de nepotrivit. Oamenii sunt de vină doar până la un punct. Adevărul este că n-au avut noroc cu evoluţia.

18.00 Ies să fac o plimbare. Străzile sunt mai însufleţite decât de obicei, pentru că, odată cu venirea căldurii, orice bun cetăţean se grăbeşte să-şi ocupe locul la terasele pe care barurile le amenajează între tomberoane. Aici bunul cetăţean surzeşte, se contaminează şi se intoxică, achită nota de plată şi se întoarce acasă. Inspirat de un asemenea exemplu, îmi cumpăr un cornet de îngheţată. Fiind prima oară când văd un astfel de produs, mănânc mai întâi cornetul. Apoi nu ştiu ce să fac cu bila din mâini. Am încurcat-o. Dispar şi arunc ce-a rămas din îngheţată într-un coş de gunoi.

18.40 în drum spre casă, o văd în depărtare pe vecină. O întâlnire cu adevărat providenţială. Din motive de bună-creştere, fac tot posibilul să nu fiu văzut, dar iau ferma decizie să clarific relaţia noastră în cursul zilei de azi. Cumpăr coli dintr-o pape-tărie şi timbre de la poştă. Temperatura: 28° C.

Umiditate relativă: 79%. Vânt potolit. Starea mării: calmă.

19.00 Mă închid în casă, mă spăl pe dinţi şi pun pe masă toate lucrurile de care am nevoie pentru a scrie o scrisoare: un top de hârtie, un transparent, o călimară, peniţă, toc, sugativă, pix (de rezervă), dicţionarul Maria Moliner, un manual de corespondenţă (amoroasă şi comercială), o culegere de proverbe, antologia poeziei spaniole a lui Săinz de Robles şi codul de bune maniere scos de El Pais.

19.45 „Adorabilă vecină,

Sunt tânăr şi plăcut la înfăţişare, romantic şi tandru. Am o situaţie economică bună şi sunt foarte serios în chestiunile serioase (dar ştiu să mă distrez). In afară de churros, îmi mai place să călătoresc cu metroul, să-mi lustruiesc pantofii, să mă uit la vitrine, să scuip la distanţă, dar şi fetele. Urăsc verdeaţa în toate manifestările sale, spălatul pe dinţi, să scriu cărţi poştale şi să ascult emisiuni radiofonice. Cred că aş putea fi un soţ bun (dacă e cazul) şi un tată bun (am multă răbdare cu copiii). Ţi-ar plăcea să mă cunoşti mai bine? Te aştept la 9.30. Mâncare (gratis) şi băutură. O să vorbim despre ceea ce ţi-am spus şi despre alte lucruri, hi, hi. R.S.V.R Sunt îndrăgostit lulea.“

19.55 Recitesc ce-am scris. Rup scrisoarea.

20.55 „Dragă vecină,

Locuim în aceeaşi clădire şi m-am gândit că ar fi de dorit să ne cunoaştem mai bine. Vino diseară la 9. O să fac ceva de mâncare şi-o să abordăm subiecte referitoare la imobil (şi nimic altceva). Un salut cordial, vecinul tău.“

21.05 Recitesc ce-am scris. Rup scrisoarea.

21.20 „Stimată vecină,

Am mâncare-n frigider şi mi-e teamă c-o să se strice. Nu vii s-o terminăm? în treacăt, am putea vorbi despre imobil şi despre reparaţiile necesare (motor nou pentru ascensor, restaurarea faţadei etc.) Te aştept pe la 10. Cu respect, un vecin.“

21.30 Recitesc ce-am scris. Rup scrisoarea.

22.00 „Am casa plină de crăpături ..."

22.20 „Mâncarea a făcut viermi ...“

23.00 Cinez singur în restaurantul chinezesc din colţul străzii. Fiind singurul mesean, patronul se aşază la masa mea şi face conversaţie. îl cheamă Pilarfn Kao (a fost botezat de un misionar lipsit de scrupule) şi s-a născut la Kiang-Si. A emigrat în copilărie la San Francisco, dar a greşit vasul şi a ajuns la Barcelona. N-a învăţat alfabetul latin, aşa că nu şi-a dat nici acum seama de greşeala făcută, iar eu nu consider că e necesar să-l lămuresc. E însurat şi are patru copii: Pilarfn (primul născut), Chiang, Wong şi Sergi. Lucrează din zori şi până-n seară, de luni până sâmbătă. Duminica e ziua lui liberă; o petrece căutând (în van), împreună cu familia, podul Golden Gate. îmi spune că speră să se întoarcă în China, pentru asta munceşte acum. Mă întreabă cu ce mă ocup. Pentru a nu-1 zăpăci, îi spun că sunt cântăreţ de bolerouri. A, îi plac mult bolerourile, spune, îi aduc aminte de Kiang-Si, mult iubita lui patrie. Mă invită la un păhărel de rachiu chinezesc, făcut chiar de el prin distilarea resturilor pe care clienţii le lasă în farfurii. E un lichid maroniu nu foarte dens, cu un gust greu de descris, dar extrem de aromat.

00.00 Cântăm Bésame mucho. încă un păhărel.

00.05 Cântăm Cuando estoy contigo (Când sunt cu tine). încă un păhărel.

00.10 Cântăm 7 u me acostumbraste (M-ai făcut să mă obişnuiesc cu line). Încă un păhărel.

00.15 Ne facem cozi din tăieţei, cântăm Anoche liable con la luna (Azi-noaple-am vorbit cu luna) şi ieşim să căutăm podul Golden Gate. Pentru ca drumul să fie mai distractiv, iau sticla.

00.30 Coborâm pe Balmes cântând De nuevo frente afrente (Din nou faţă-n faţa) şi-i întrebăm pe toţi cei care ne ies în cale dacă au văzut un pod suspendat. Ne prăpădim de râs!

00.50 Ne aşezăm la intrarea Băncii Atlântico şi cântăm Cuidado con tus mentiras (Ai grijă cum mă minţi). Plângem.

01.20 Ne aşezăm pe scările catedralei şi cântăm Permîteme aplaudir por la forma de herir mis senti-mientos. (Permite-mi să te aplaud pentru felul în care-mi răneşti sentimentele). Plângem.

01.40 Ne întindem pe jos în Piaţa San Felipe Neri şi cântăm Mas dano me hizo tu amor (Mult rău mi-a făcut dragostea ta). Plângem.

02.00 Dăm ocoluri Sagradei Familia, cântând cât putem de tare. Podul Golden Gate nu se vede pe nicăieri, dar la al treilea ocol Subirachs scoate capul pe fereastră să vadă ce se întâmplă. îi cântăm Voy

a apagar la luz para pensar en ti (O să sting lumina ca să mă gândesc la tine).

02.20 Oprim un taxi, urcăm şi-i spunem taxi-metristului să ne ducă în China. In taxi cântăm Se

me olvidô que te olvidé {Am uitat că te-arn uitat).

02.30 Taximetristul ne lasă la poarta secţiei de poliţie şi ne mai şi pune să-i plătim cursa. Nu-i lăsăm bacşiş.

02.55 Admonestat de autorităţi, mă întorc acasă. Urc scările în patru labe. Dă Doamne să nu mă vadă vecina în halul ăsta.

03.10 Totul se învârte. Bolborosesc nişte rugăciuni şi mă vâr în pat. Nici o veste de la Curb.

ziua 21

09.20 Mă trezesc apăsat de o senzaţie stranie. îmi ia o vreme să-mi aduc aminte ce-am făcut cu o noapte în urmă. Amintindu-mi cele întâmplate, înţeleg de unde vin durerea de cap şi greaţa, dar nu şi de ce sunt atât de îngrijorat. Oricât m-aş strădui, nu-mi amintesc când am scos patul pe balcon şi cu atât mai puţin când am cumpărat lenjeria asta cu imprimeuri sexy. Alung porumbeii care-şi fac curte pe pătura mea şi mă ridic.

09.30 în dulăpiorul cu medicamente nu găsesc dicarbocalmul; în schimb, găsesc o sticlă de lichior de mentă. Mă ţicnesc? Aş merita-o, mi-am băut minţile.

09.40 Sună cineva la uşă. Deschid. Un băiat cu un pachet. în pachet, douăsprezece costume de in Toni Miro, pe care, conform chitanţei, le-am comandat ieri. Nu pricep ce-mi spune băiatul, dar nu mă simt în stare să-l contrazic. Plătesc şi băiatul pleacă.

09.50 Sună cineva la uşă. Deschid. Un băiat cu un pachet. în pachet, cinci kile de caviar Beluga şi douăsprezece sticle de şampanie Krugg, pe care, conform chitanţei, le-am cumpărat eu însumi ieri de la Semon. Habar n-am. Plătesc şi băiatul pleacă.

10.00 Sună cineva la uşă. Deschid. Sunt nişte muncitori care au venit să instaleze jacuzziul pe care l-am cumpărat eu însumi ieri. Ii las cu aparatele de sudură în mâini, distrugând pereţii.

10.05 Ies din apartament destul de ameţit. Cobor scările cu paşi nesiguri. Ca să nu cad, mă hotărăsc să mă aşez şi să cobor alunecând de pe o treaptă pe alta. Când trec prin dreptul uşii vecinei, accelerez, ca să nu fiu surprins în această postură vexatorie.

10.12 La poartă mă aşteaptă portăreasa, încruntată. încerc s-o evit, dar îmi blochează calea. îmi spune că nu se mai poate — e foarte liberală în gândire, dar când în joc e reputaţia blocului nu face compromisuri şi nu poate să accepte ceva atât de scandalos. Treaba mea dacă vreau să-mi distrug sănătatea, să-mi risipesc averea şi să-mi calc în picioare renumele, dar restul îi afectează pe toţi locatarii, iar asta nu se admite. în secunda următoare îmi rupe mătura (nouă) în cap.

10.23 Urc în autobuz. Şoferul îmi ordonă să mă dau jos. Cât timp e el şofer, declară, în autobuzul lui nu urcă indivizi de teapa mea.

11.36 După o plimbare de o lungime considerabilă, ajung la spitalul unde încă e internată doamna Mercedes. înainte de-a intra, câteva asistente dotate cu furtunuri îmi fac fumigaţii din cap până-n picioare. Mă întreb ce s-o fi întâmplat pe-aici.

11.40 în camera 602 o găsesc pe doamna Mercedes, care arată mult mai bine decât ieri. Domnul Joaquin pare a-şi fi recăpătat optimismul. Se încruntă când mă vede. îmi spune că, orice-ar fi, pot conta pe el şi că atât el, cât şi soţia lui, doamna Mercedes, ţin la mine şi sunt convinşi că sunt de fapt un om bun, chiar dacă uneori fac şi tâmpenii. La urma urmelor, cine poate să spună că n-are nimic să-şi reproşeze? Neştiind cum să-i răspund, i-am dat cadoul pe care l-am adus pentru doamna Mercedes (o mască mortuară a lui Bran) şi m-am îndreptat spre uşă cu scopul de

a ieşi. N-am apucat, pentru că m-a chemat doamna Mercedes. M-am întors. Am îngenuncheat la picioarele patului şi ea m-a sărutat pe frunte, în timp ce lacrimi mari îi curgeau pe obrajii palizi şi ridaţi. Parcă am fi în Ştiinţă şi caritate II.

11.59 Din nou afară. Nişte copii aruncă în mine cu balegă de hipopotam - au luat-o de la Grădina Zoologică special pentru această ocazie. Iar eu încă n-am luat micul dejun.

12.30 Cum nici un taxi nu opreşte, oricât de mult aş da din mâini, ajung acasă epuizat. In mod evident, sunt un degenerat, dar încă nu ştiu ce-am făcut să merit dispreţul general. Vânzătorul de gogoşi a refuzat să mă servească, şi nici măcar Prenafeta nu mi-a răspuns la salut.

12.35 Intru în casă. Muncitorii au plecat, dar au instalat jacuzziul, sauna, ringul de dans, piscina aclimatizată, două baruri, un nautilus, o sală de jocuri şi o sală de fumat opiu! Toate astea într-un apartament de şaizeci de metri pătraţi!

12.45 Mă aşez pe prag ca să meditez la ce se întâmplă. Fie există o conspiraţie împotriva mea, la care iau parte toţi locuitorii acestui distins oraş, fie comportamentul meu e reprobabil, fără să fiu conştient de asta. întrucât prima ipoteză e de-a dreptul incredibilă, sunt nevoit să înclin către a doua. In acest caz, ţinând cont că întotdeauna am avut o conduită ireproşabilă, ajung la concluzia că există pe Terra o miasmă care mă afectează. Sau, cel puţin, în Barcelona. Poate-ar trebui să mă duc la Huesca, să văd cum m-aş purta acolo. De asemenea, se poate să mi se fi stricat circuitele.

13.30 Un foşnet mă trezeşte din reverie. Cineva a strecurat un plic pe sub uşă. Plicul nu are expeditor. înăuntru e o singură foaie al cărei conţinut e următorul:

Salut, gagiule! Vrei să te distrezi ca lumea? Dacă eşti solvabil, fă-ne o vizită.

Confort şi discreţie maxime.

Ambient select. Vânzare şi închiriere de casete video.

Strada Pedralbes, fără număr (la 5 minute de Up & Down).

13.45 Recitesc mesajul de mai multe ori. Nu ştiu cine mi l-a trimis, dar sunt convins că aici e cheia misterului. Ştiu ce am de făcut.

14.05 încep exerciţiile de pregătire fizică şi spirituală prin care trec toţi războinicii spaţiali înainte de luptă. Poziţia tigrului: spatele arcuit, picioarele flexate, pieptul în faţă, braţele îndoite. Muşchi de oţel!

14.06 Cârcel.

14.24 Uns bine cu alifie Sloan, continui pregătirea fizică şi spirituală prin care trec toţi războinicii spaţiali înainte de luptă. îmi golesc mintea.

15.50 Doamne, am dormit buştean. Decid să declar încheiată pregătirea fizică şi spirituală

prin care trec toţi războinicii spaţiali înainte de luptă, încălzesc gogoşile rămase de alaltăieri şi le mănânc privindu-mă fix în oglindă.

16.30 Pentru a mă integra în zonele în care mă poartă paşii (şi voinţa mea imbatabilă), decid să adopt înfăţişarea lui Gilbert Bécaud în costum ninja. Ies pe stradă şi provoc admiraţie şi spaimă.

17.00 în scopuri didactice, mă duc într-un multiplex, să văd ultimul film al lui Arnold Schwarzenegger. Mă surprinde (plăcut) faptul că filmul a fost finanţat de Guvernul Cataloniei şi că acţiunea se petrece în Sânt Llorenç de Morunys. Nu exclud nici posibilitatea de-a fi greşit sala.

19.00 Ies din cinematograf. Mă duc la un magazin auto. îi explic vânzătorului ce anume caut, un Aston Martin alb, dotat cu un mecanism adiţional care să-i permită vehiculului să scoată o salvă de cuie prin partea posterioară, pentru ca urmăritorii (vehiculului) să nu se poată apropia (de el). Vânzătorul îmi răspunde că modelul pe care-1 caut a fost cerut, dar n-a ajuns încă. La acelaşi preţ, îmi vinde o furgonetă SEAT 850, care scoate şi ea şuruburi şi fileturi prin ţeava de eşapament.

20.04 Pe strada Tuset întâlnesc maşina pentru ultima împărtăşanie. Traversez trei străzi mergând după ea, intonând Pange lingua.

21.00 Gata de acţiune. Mă aşez la volan. Centura de siguranţă. Casca. Ochelari cu lentile fumurii Jean-Pierre Gaultier. Eşarfă Gianfranco Ferré. Casetă cu Prince. Abţibilduri Marlboro. Şi vrrrrruuum, vrrrrruuum!

21.05 Bulevardul Diagonal e închis pentru lucrări. Mă îndrept spre strada Espulgas.

21.10 Strada Espulgas închisă pentru lucrări. Mă îndrept spre Molins de Rey.

21.20 Accesul la Molins de Rey închis pentru lucrări. Mă îndrept către autostrada Tarragona.

22.20 Vizitez Arcul lui Bară, Turnul Scipione, Muzeul Arheologic şi catedrala (altar reuşit semnat Llufs Borrassâ).

23.00 Drum de întoarcere via Ternei şi Soria.

01.40 Opresc maşina în faţa unei porţi metalice discrete, păzită de doi angajaţi ai unei agenţii particulare de pază şi protecţie, doi gardieni publici, doi luptători antitero, doi agenţi ai Institutului Naţional pentru Conservarea Naturii şi un detaşament al diviziei de blindate Brunete. Se vede că localul este exclusivist (şi excluzător).

01.41 Arunc cheile maşinii şi sunt prinse de valet.

01.42 Portarul îmi face semn că vrea să-i arăt permisul. Ii dau cârdul de identitate, permisul de conducere, permisul de intrare la Biblioteca din Catalonia, cel pentru videoclubul din strada Vergara şi cel de membru al congregaţiei mariane. Nici unul nu-i bun.

01.43 Valetul îmi dă înapoi cheile şi se scuză spunând că parcarea e proiectată doar pentru maşini BMW şi că se teme că maşina mea ar putea lovi bordura cu farurile.

01.44 Confruntat cu toate aceste piedici, decid să renunţ. Urc în maşină şi-mi continui drumul.

01.46 îmi aduc aminte de James Bond, care nu se lăsa, oricât de greu ar fi fost. La fel şi Sfânta Marfa Goretti. Mi-e ruşine că sunt atât de slab. Frânez brusc. Pierd carterul, arborele cotit, şasiul şi un semn foarte drăguţ pe care scria: I Y SOACRA-MEA.

01.50 Mă întorc la localul ascuns în umbră. Ţin în dinţi un cuţit elveţian cu multiple dotări. Mă sperii şi eu de mine.

01.55 Localizez fără dificultate grătarul care acoperă instalaţia de ventilaţie a localului. II scot folosindu-mă de cuţitul meu care dispune de şurubelniţă, deschizător de conserve, tirbuşon, ferăstrău şi şase bigudiuri de campanie (cine-ar fi crezut, la cât de serioşi par elveţienii!).

02.00 Intru în conducta de ventilaţie. Ce aventură!

02.20 De douăzeci de minute mă târăsc prin conductele astea împuţite şi nu găsesc nici o ieşire. De-aş găsi măcar locul pe unde-am intrat, m-aş întoarce acasă. James Bond poate să se ducă-n moaş'sa pe gheaţă.

03.00 Tot prin conducte. Cred că am parcurs câţiva kilometri până acum. Frigul e pătrunzător, pentru că directorilor care se respectă le e întotdeauna foarte cald şi le trebuie aer condiţionat, indiferent de anotimp. E complet întuneric, dar asta mă deranjează mai puţin, fiindcă văd pe întuneric, ceea ce înseamnă că în fiecare lună fac economii substanţiale. Această capacitate îmi permite, de asemenea, să ocolesc obstacolele pe care le-ntâlnesc în cale: şobolani, reziduuri industriale, blocuri de piatră, cadavre. Cadavrele prezintă semne clare de congelare. După un examen sumar, ajung la concluzia că aceste corpuri au fost, în timpul vieţii, ale unor şefi care, fiindu-le negat dreptul de acces pe uşa principală, au încercat să intre în clădire pe aceeaşi cale folosită de mine acum.

03.40 Văd o lumină slabă în depărtare. Ieşirea! Fac un ultim efort. Gata. Doar un grătar îmi mai stă în cale. 11 îndepărtez cu o lovitură de picior. îmi dau drumul. Cad pe o masă aranjată pentru douăzeci de persoane. Din fericire, nici una dintre ele nu e prezentă.

03.41 Alertat de zgomot, apare un chelner care-mi cere să eliberez imediat masa. Mă informează că masa a fost rezervată de Stéphanie de Monaco, logodnicul ei şi câţiva apropiaţi. De fapt, adaugă el, rezervarea a fost făcută pe 9 aprilie 1978 şi încă n-a apărut nimeni, dar, având în vedere persoanele implicate, conducerea localului a considerat că e de preferat ca rezervarea să nu fie anulată. O dată pe săptămână, continuă chelnerul, feţele de masă şi şervetele sunt spălate, tacâmurile sunt lustruite, aranjamentele florale refăcute, furnicile exterminate, iar chiflele (pâine albă, integrală, şi de soia) schimbate cu altele abia scoase din cuptor. Intr-un colţ se află şase fotografi acoperiţi cu pânze de păianjen.

03.44 Când îmi revin de pe urma căderii, chelnerul îmi spune că, dacă vreau să cinez, pot

alege oricare dintre mesele libere din local, adică toate, căci lumea cu adevărat rafinată nu ia niciodată cina înainte de cinci, cinci şi jumătate dimineaţa, ca să se deosebească de oamenii de rând care, trebuind să se trezească mai devreme, cinează înaintea lor. Deocamdată vreau doar un pahar de şampanie la bar.

03.45 Şampania nu-mi prieşte, aşa că îmi omor timpul numărând bulele, fără să înghit lichidul care (în mod inexplicabil) le produce, şi ascult conversaţia a trei indivizi care sunt lângă mine la bar. Conversaţia ar fi interesantă, dar consumul unor cantităţi nemăsurate de şampanie le provoacă acum participanţilor la discuţie nişte râgâieli care-i fac aproape neinteligibili. Nu-i greu totuşi să-ţi dai seama despre ce vorbesc, pentru că întotdeauna catalanii vorbesc despre acelaşi lucru, şi anume despre serviciu. Dacă se întâlnesc doi sau mai mulţi catalani, fiecare vorbeşte despre slujba lui, făcând risipă de detalii. Cu şapte sau opt termeni (exclusivitate, comisioane, ordin de plată şi alţi câţiva), construiesc o dezbatere foarte animată, care poate dura la nesfârşit. Nu există pe Terra oameni mai legaţi de serviciul lor decât catalanii. Dacă s-ar pricepe la ceva, ar ajunge stăpânii lumii.

04.00 Sunt abordat de o fată foarte tânără şi atrăgătoare. Cu mare dezinvoltură, mă întreabă dacă studiez sau muncesc. Ii răspund că, de fapt, distincţia este falsă, pentru că cine studiază cu seriozitate face munca cea mai importantă (pentru ziua de mâine), la fel cum cineva care lucrează cu dăruire învaţă ceva nou în fiecare zi. Satisfăcută, fără îndoială, de răspunsul meu, fata pleacă.

06.00 Orele trec, iar pistele pe care le urmăream când am pornit în căutarea acestui local nu se verifică. încep să cred că, pentru prima oară, intuiţia m-a înşelat. Lumea a venit, a cinat şi acum pleacă. Unii au slăbit atât de tare în timpul cinei de afaceri, încât s-au făcut nevăzuţi înainte de cafea. Eu sunt tot aici şi număr bulele din şampanie. Paharul mi-a fost schimbat de patru ori, ca să nu mă plictisesc. O să plec.

06.15 Rămân singur în local. Somnul mă doboară. Cred chiar că, fără să vreau, am dat cu capul de tejghea de câteva ori, pentru că prezintă denivelări. Cer nota, ca să mă retrag şi să-mi închei investigaţiile.

06.16 Chiar când calculez care ar fi cel mai puţin periculos fel de-a mă dajos de pe taburet, vine un tip singur, îşi pune cotul stâng pe bar şi pocneşte din degetul mare şi din cel mijlociu de la mâna dreaptă. Vine chelnerul şi tipul cere un whisky. De care? Din malţ. In pahar înalt? Nu. Cu gheaţă? Da. Două cubuleţe? Trei. Un pic de apă? Da. Minerală? Da. Carbogazoasă? Nu. Chelnerul se retrage. Tipul leşină.

06.20 Ii fac respiraţie gură la gură şi-i dau câteva palme să-şi vină în fire. Făcând ambele operaţiuni în acelaşi timp, majoritatea palmelor le primesc eu.

06.25 Tipul îşi recapătă cunoştinţa când chelnerul îi aduce paharul de whisky. II bea dintr-o sorbitură. Cade lat. O iau de la capăt.

07.00 Tipul şi cu mine ieşim împreună din local. El se sprijină de mine, iar eu de pereţi. Afară, păsările ciripesc pe ramuri şi soarele îşi arată chipul obraznic la orizont, ceea ce îmi spune că a

venit deja...

ziua 22

07.00 La fel ca în paragraful precedent.

07.05 Cu o forţă de care nu credeam că e în stare un individ atât de plăpând, noul meu prieten (şi protejat) mi se desprinde din braţe. Mai mult: îmi desprinde braţele. în timp ce le pun la loc, îşi cere scuze. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i nevoie! Noul meu prieten (şi protejat) îmi spune că, în ciuda aparenţelor, nu este beat. Doar extrem de obosit. în ultimele nopţi n-a mai dormit. De luni întregi. întreb din ce cauză.

07.30 Tribulaţiile unui director: citirea şi înţelegerea parţială a datelor privind cotaţiile bursiere, piaţa valutară, piaţa valorilor mobiliare; cafea cu lapte (degresat), biscuiţi cu margarină, pastile; duş, ras, aplicarea brutală a aftershave-ului. Directorul îşi pune uniforma: un Ermenegildo Zegna aici, alt Ermenegildo Zegna dincolo. Copiii spălaţi, îmbrăcaţi şi pieptănaţi urcă în maşina directorului.

Tata îi duce la şcoală. Aseară au cinat la mama lor, dar au dormit la tata. în seara asta o să cineze la tatăl lor şi-o să doarmă la mama, mâine ea o să-i ducă la şcoală, iar el o să-i ia ca să cineze la el acasă sau la mama lor (o să vorbească la telefon). Unul dintre copii e al lui; pe celălalt nu l-a mai văzut niciodată, dar preferă să nu pună întrebări. De când s-a despărţit de soţie (amiabil), preferă să nu întrebe pe nimeni nimic. Directorul conduce maşina cu genunchii; cu dreapta ţine receptorul telefonului din maşină; cu stânga umblă la radio; cu cotul stâng ridică şi coboară geamurile maşinii; cu cotul drept îi împiedică pe copii să se joace cu schimbătorul de viteze; cu bărbia apasă pe claxon. La birou: telex, fax, scrisori, mesaje pe robotul telefonic, consultă agenda. Coca, anulează întâlnirea de la unsprezece; Coca, stabileşte o întâlnire la douăsprezece; Coca, fă-mi o rezervare pentru patru persoane la La Dorada; Coca, anulează rezervarea pentru Reno; Coca, rezervă-mi un loc în zborul de mâine pentru München; Coca, anulează biletul pentru Geneva de după-amiază; Coca, pastilele. Directorul profită de rarele momente mai liniştite pentru a învăţa engleză:

My name is Pepe Rovellô,

In shape no bigger than an agate stone

On the forefinger of an alderman,

Drawn with a team of little atomies Athwart men’s noses as they lie asleep.*

Directorul dansează flamenco. Profesoara îl ceartă, pentru că se vede că nu a exersat acasă. Hai, Rovellô, mişcă-ţi braţele şi talia! Directorul practică dificila artă a castanietelor urcat pe un Kawasaki. Are un accident şi ajunge târziu la club. Joacă două partide de squash îmbrăcat în costumul de dans cu brizbizuri. La restaurant cere doar o porţie de ţelină (fără sare), ceai de mentă şi un trabuc Cohiba. Pastilele, siropul pentru digestie, vitaminele. Bolile directorului: gastrită, sinuzită, migrenă, probleme circulatorii, constipaţie cronică. Confundă Cohiba cu supozitorul. La ora de aerobic oasele îi ies din încheieturi. Traumatologul le pune la loc. Maseu-

rul le dislocă din nou. Altă problemă: a doua lui fostă soţie e însărcinată cu fostul soţ al fostei lui soţii: a) ce nume de familie va avea copilul? b) cine

* Ultimele patru versuri sunt din monologul lui Mer-cutio din Romeo şi Julieta, de William Shakespeare, actul I, scena IV: „Ea vine nu mai mare ca agata / Pe inelarul unui alderman, / Purtată de puzderii, şi se plimbă / Pe nasurile celor care dorm.“ (traducere de Şt. O. Iosif, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955) (n.tr.).

plăteşte ecografiile? Altă problemă: echipajul de pe iahtul lui s-a răsculat şi face piraterie pe Costa Dorada.

07.50 Ne luăm rămas-bun. Directorul zice că a băut destul şi-şi poate începe ziua cu sentimentul de satisfacţie al datoriei împlinite. îşi pune casca şi mănuşile. II întreb dacă se crede în stare să meargă cu motocicleta. Aoleu! Cu motocicleta? Cum adică? Când e singur, prin oraş merge numai cu deltaplanul.

08.00 în viteză pe Pedralbes în sus, pe Pedralbes în jos, reuşesc să-l ajut să-şi ia zborul. Dau drumul sforii. Prietenul meu îmi face cu mâna din cerul albastru al dimineţii: adio, adio, ne vom aduce întotdeauna aminte de Ampurdân[1].

08.05 încerc să mă târăsc până acasă. Dar fie această expresie (colocvială) nu se potriveşte cu realitatea, fie nu ştiu eu cum să înaintez târându-mi ambele picioare în acelaşi timp. încerc să târăsc un singur picior şi să sar cu celălalt. Dau cu nasul de pământ.

08.06 în timp ce meditez la semnificaţia expresiei „a da cu nasul de pământ", văd un portofel. O analiză sumară îmi arată că portofelul i-a aparţinut unui crocodil. O analiză mai detaliată îmi arată că portofelul a trecut prin mai multe mâini, iar ultimul proprietar, până în momentul pierderii sale, a fost prietenul meu, directorul. Acum portofelul îi aparţine persoanei indicate de simţul onoarei mele, he, he. Temperatura: 23° C. Umiditate relativă: 56%. Briză uşoară orientală. Starea mării: puţin agitată.

08.07 Cercetez conţinutul portofelului. Trei sau patru mii în bancnote, mutate imediat în buzunarele mele. Carte de identitate, permis de conducere, cârduri de credit şi carnete de acreditare a apartenenţei titularului la lumea fiinţelor active şi puternice. Fotografie cu un câine-lup lângă un pin. Neinteresant.

08.10 Când să arunc portofelul şi conţinutul lui într-un şanţ, descopăr un compartiment închis cu fermoar. îl forţez. încă n-am reuşit să mă descurc cu acest mecanism straniu (nici să pricep cum se face că ceva atât de absurd se bucură de o atât de largă răspândire), dar îl rup în cele din urmă. Din compartiment scot o fotografie. O femeie foarte frumoasă. Pe verso, o scurtă dedicaţie: Drăguţule, cine te iubeşte pe tine? Cuqui.

08.11 Aha!

08.12 Mă hotărăsc să mă duc acasă. Trece un taxi, îl opresc, urc. Pe drum, ascult ştirile radio, încă un accident la centrala nucleară din Van-dellos. Purtătorul de cuvânt al centralei

prezintă publicului avantajele de care se bucură un mutant. Îşi surprinde familia în fiecare zi! exclamă el. Taximetristul nu pare convins. Dac-ar fi după el, ar muta centrala în rezervaţia naturală Coto de Donana. Să se-nveţe minte toate speciile alea protejate, spune taximetristul.

08.30 Intru repede în casă. Ostilitatea vecinilor e în creştere. Portăreasa e un Cerber cu mătură şi aruncă după mine cu săgeţi muiate în curara. Un vecin varsă ulei fierbinte pe casa scării când mă vede. Altul mi-a pus tarantule în apartament. Trebuie să folosesc un tub întreg de insecticid.

08.45 Mă hotărăsc să pun capăt acestei neînţelegeri. După-amiază o să-i convoc pe toţi vecinii, o să-i servesc cu ceai, o să le ascult plângerile (cu răbdare) şi o să mă reabilitez în ochii lor. Dacă vrea cineva să sară în piscină, poate s-o facă gratis.

08.50 Merg să cumpăr cele necesare pentru petrecere. Adopt înfăţişarea lui Alfonso al V-lea Mag-nanimul (1396-1458) şi ies.

09.00 Cumpăr două duzini de brioşe, un pachet de unt, o sută de grame de mortadella, un suc.

09.10 Cumpăr lanterne de hârtie, baloane, serpentine.

09.20 Mă întorc acasă. Scorpioni în cutia poştală, o cobră în lift, napalm pe hol.

09.50 Termin de pregătit sandviciurile. Nu mi-au ieşit prea bine, poate pentru că, neavând cuţit, a trebuit să folosesc un cleşte.

10.00 Scriu invitaţiile. „Am onoarea de a-i invita pe domnul... şi doamna la recepţia care va avea loc etc. etc. Costum negru", bla, bla, bla. Arată bine.

10.05 Pun invitaţiile în plicuri. Dau cu limba pe banda adezivă a plicurilor ca să adere (la ele însele). Lipiciul este atât de gustos, că nu mă pot abţine şi mănânc trei plicuri, cu tot cu invitaţii. In timpul acestei operaţiuni, mă gândesc ce fericit aş

fi dacă lucrurile ar ieşi pe măsura aşteptărilor mele: barul doamnei Mercedes, vecina etc. Număr zilele până la Crăciun.

10.15 Un foşnet mă trezeşte din reverie. Cineva a strecurat un plic pe sub uşă. Plicul nu are expeditor. înăuntru e o singură foaie, al cărei conţinut e următorul:

Te-ai simţit bine azi-noapte?

Azi te poţi simţi şi mai bine dacă vii să mă vezi. Sunt o prăjitură cu sirop şi miere, arome şi conservanţi (E 413, E 642), doar pentru guriţa ta de tigru.

Strada Turron de Yema, 5, ultimul etaj (colţ cu Travesera de las Corts).

P.S. Lasă-i pe vecini, sunt nişte invidioşi.

10.25 Cineva vrea să-mi boicoteze reintegrarea în societate, aşa că rup invitaţiile, mănânc

toate brioşele şi ard lămpile. Din serpentine îmi fac o fustă hawaiiană.

10.40 Dansez puţin, dar mă plictisesc repede.

10.45 Telefonez la spitalul unde e internată doamna Mercedes. Vorbesc cu domnul Joaquin. Cum e? Foarte bine, foarte bine. Doctorul a spus că doamna Mercedes poate pleca acasă când vrea. Şi el la fel, evident. Probabil că de mâine vor fi din nou amândoi la bar. Este o veste bună şi mă bucur, închidem.

11.00 E o dimineaţă însorită, senină, uscată şi mai puţin călduroasă decât zilele trecute. Ma hotărăsc să ies. Unde să merg?

11.05 Mă hotărăsc să vizitez un muzeu de artă, e un subiect cu care nu sunt familiarizat. Adevărul e că pe planeta mea nu li se dă mare importanţă artelor plastice, pe de o parte fiindcă daltonismul şi prezbitismul sunt congenitale, pe de altă parte fiindcă nu ne interesează prea tare estetica. Din acest motiv, dar şi din cauza slabei mele înclinaţii naturale (şi lipsei de aptitudini) pentru studiu, posed o educaţie întru câtva deficitară în acest domeniu. Dacă m-ar întreba cineva ce pictori ştiu, aş spune Piero della Francesca, Tapies şi asta-i tot.

11.30 Apar la Muzeul de Artă al Cataloniei. închis pentru lucrări.

11.45 Apar la Muzeul de Artă Contemporană, închis pentru lucrări.

12.00 Apar la Muzeul Etnologic. închis pentru lucrări.

12.20 Apar la Muzeul de Artă Modernă. închis pentru lucrări. Directoarea îmi spune că autorităţile au decis să aducă la zi muzeul şi să-l transforme în centru multisectorial, interdisciplinar şi, dacă fondurile ajung, ludic. în acest scop, va fi ridicată o clădire de cincisprezece etaje care va găzdui două teatre, patru cofetării, un magazin de suveniruri, un azil de bătrâni, actuala colecţie de pictură a muzeului, oglinzile deformatoare de la Tibidabo şi colecţia de plasturi Planelles. Lucrările, al căror sfârşit era iniţial programat pentru 1992, nu puteau începe până în 1998. Pe durata lor, tablourile au fost păstrate în nişte depozite din port, demolate luna trecută de o altă comisie municipală. In acest moment, aşadar, e foarte posibil ca tablourile să plutească în derivă pe Marea Medi-terană. Totuşi, adaugă ea, dacă vreau să vizitez muzeul, nu voi fi dezamăgit: chiar în dimineaţa asta a fost adus spre păstrare un mamut de la Muzeul de Istorie Naturală, actualmente închis pentru lucrări.

13.00 Sunt în Parque de la Ciudadela şi o să-mi petrec aici restul dimineţii. De la un chioşc cumpăr un chec mare şi mă aşez să-l mănânc lângă heleş-teu. Cum aici bate soarele, nimeni nu vrea să-mi ia locul. Câteva raţe vin încet lângă mine. Le dau chec, îl mănâncă şi se scufundă.

14.00 Mănânc la Siete Puertas. Anghilă, crevete, rinichi, momiţe, stufat de rât, două sticle de Vega Sicilia, cremă catalană, cafea, coniac, Montecristo nr. 2, şi-acum nu-mi mai pasă de nimic.

16.30 Urc până la castelul Montjuîc, ca să-mi fac digestia.

17.30 Cobor până la castelul Montjuîc, ca să-mi fac digestia.

18.30 Urc din nou până la castelul Montjuîc, ca să-mi fac digestia.

19.00 Gustare pe Caile Petritxol.

20.00 Mă îndrept către locul întâlnirii, la care ajung la 20.32.

20.32 Vezi mai sus.

20.30 Intru în holul clădirii şi sunt oprit de un portar cu o uniformă elegantă. Unde cred că mă duc? La ultimul etaj, domnule portar. A, da? Şi se poate şti de ce mă duc la ultimul etaj? Am stabilit o întâlnire. A, întâlnire, întâlnire! Uşor de zis. Să vedem, drăguţule: cum o cheamă pe persoana cu care spui că ai întâlnire? E o domnişoară, dar nu-mi aduc aminte cum o cheamă. A, o domnişoară... Domnişoara Piloski, poate? Da, exact, chiar ea. înseamnă că ai ghinion, băiete, pentru că domnişoara Piloski a murit acum patruzeci de ani, chiar când m-am angajat eu ca portar aici, în această clădire pe care am onoarea s-o apăr de intruşi şi de şarlatani. Bine, bine, poate n-o cheamă aşa. Nu cumva e domnişoara Sotillo, Dumnezeu s-o odihnească?

21.30 După ce am trecut în revistă cincizeci şi două de domnişoare şi-am făcut o rugăciune pentru odihna sufletelor lor, mă hotărăsc să-i dau portarului o bancnotă de cinci mii de pesete.

21.31 Portarul însuşi urcă în ascensor cu mine, fredonând încet un cântecel.

21.32 Portarul mă lasă singur pe coridor. Sun. Ding-dong. Nimic. Din fericire, pe coridor e un ghiveci şi mă pot uşura. De emoţie, evident.

21.34 Insist. Ding-dong. Se aud paşi care se apropie. Cineva priveşte pe vizor. Un ochi mă observă. Dac-aş avea o scobitoare, i l-aş scoate.

21.35 Vizorul se închide. Paşii se îndepărtează. Linişte.

21.36 Se aud din nou paşi. E tras un zăvor. O cheie e rotită în broască. Uşa se deschide încet. Ce-ar fi să o iau la fugă pe scări? Nu, nu, rămân.

21.37 Uşa se deschide larg. O doamnă în capot şi papuci îmi dă sacul de gunoi. îşi cere scuze în secunda a doua. Din cauza întunericului de pe hol, neavând ochelari, m-a confundat cu portarul, întotdeauna vine la ora asta, ştiţi? Da, cred că am greşit uşa. Cea pe care o caut locuieşte vizavi. Nu, nu, nici un deranj. Da, li se întâmplă multor domni. Emoţiile, evident. Da, toţi fac pipi pe manioc, de-aia îi merge aşa de bine. Dar dacă tot sunt aici, m-ar deranja să duc gunoiul? Trebuie să înceapă emisiunea lui Angel Casas şi n-ar vrea s-o piardă. Da, cam îndrăzneaţă, dar la vârsta ei n-o mai sperie nimic. Hai, frumosule, nu mai pierde timpul, altfel o să trebuiască să duci sacul la container.

21.45 Urc din nou în ascensor. Sun la altă uşă.

21.47 Deschide un domn. Iar am greşit? Nu. Domnişoara mă aşteaptă. Pe aici, dacă sunt amabil.

21.48 Mergem pe un hol. Mochetă, draperii, tablouri, flori, parfum îmbătător. De-aici sigur o să ies sărac lipit pământului.

21.49 Ne oprim în faţa unei uşi capitonate cu catifea stacojie. Tipul care mă conduce îmi spune că domnişoara este în spatele acestei uşi. Mă aşteaptă. El, în caz că nu mi-am dat seama din ţinuta şi din manierele lui, este majordomul. Dar ştie şi karate, adaugă. De fapt, la karate e mai bun. Aşa că fără prostii. Promit să nu comit nici una. Tot nu ştiu ce înseamnă cuvântul majordom, dar tonul celui care spune că este aşa ceva nu lasă loc de îndoială.

21.50 Uşa se deschide. O voce îmi cere să intru: hai, omule, intră. E oare posibil?

21.51 E posibil!

02.40 Ne prinde dimineaţa povestindu-ne fiecare aventurile prin care am trecut. Nici Gurb n-a avut noroc. Mai întâi a fost profesorul universitar. îi plăcea, dar a trebuit să renunţe, pentru că voia neapărat ca Gurb să scrie o lucrare. Apoi au fost ceilalţi. El căuta un bărbat serios şi rafinat, unul ca José Luis Doreşte, dar, nu se ştie din ce motiv, întotdeauna se îndrăgostea de cei mai autoritari, îi spun că asta s-a întâmplat pentru că a devenit o vagaboandă. Gurb răspunde că nu-i chiar aşa. Adevărul e, zice el, că întotdeauna am făcut lucruri fără nici o socoteală. Discutăm aprins un timp, până când intervine majordomul pentru a ne aduce aminte (cu maximă discreţie) că doi extraterestri în misiune spaţială n-ar trebui să-şi piardă timpul certându-se ca nişte mahalagii. Şi cu atât mai puţin, adaugă el, pentru nişte prostii. El, dacă i-am îngădui, ne-ar putea povesti cazuri cu adevărat emoţionante. Cazuri, spune el, care ne-ar emoţiona până la lacrimi. Pentru că, zice el, a trecut prin multe. Erau cincisprezece acasă. De fapt, el era singur la părinţi, dar avea doi taţi, patru bunici şi opt străbunici care nici nu se gândeau să dea colţu'. în copilărie au suferit atât de mult de foame, încât mâncau cupoanele de raţii înainte să vină ziua în care le-ar fi putut schimba pentru orez, linte, pâine neagră şi lapte praf. Ascultând descrierea atâtor necazuri, înainte ca povestea să devină fără sfârşit, am vărsat multe lacrimi, i-am plătit zilele lucrate şi l-am concediat.

02.45 Gurb îmi arată apartamentul. Perfect. îmi spune că el a ales totul. Compar (în sinea mea) apartamentul lui cu al meu şi-mi cade faţa de ruşine.

02.50 Gurb deschide o uşă de lemn foarte groasă şi-mi arată ce-a făcut acolo: o saună. Desigur, n-a folosit-o niciodată şi nici n-are de gând, dar îl ajută să păstreze gogoşile calde.

02.52 In timp ce mă umflu cu churros, îl întreb dacă el a fost cauza recentelor mele necazuri. îmi răspunde că da, dar a făcut-o cu cele mai bune gânduri. Avantajul comunicării prin telepatie este că se poate vorbi cu gura plină. îl întreb de ce a sabotat proiectul de viaţă trasat de mine, făcându-i pe ceilalţi să mă creadă un desfrânat, şi-mi răspunde că nu mă putea lăsa s-ajung să vând cafea cu lapte în barul domnului Joaquîn şi al doamnei Mercedes şi, cu atât mai puţin, să mă cuplez cu vecina mea, deşi probabilitatea ca acest lucru să se întâmple, adaugă el sarcastic, era foarte mică, dat fiind felul în care tratam problema. Ne certăm din nou, până când sună cineva la uşă. Deschidem. E vecinul de alături, care se plânge că nu-1 lăsăm să doarmă. Zice că, dacă vrem să ne certăm, s-o facem în gura mare, ca toată lumea, că el e obişnuit cu urletele şi cu zgomotul de farfurii sparte. în schimb, comunicarea prin telepatie se aude la televizor, şi e foarte

enervant, zice vecinul.

03.00 S-a făcut foarte târziu. Ne hotărâm să mergem la culcare şi să ne continuăm conversaţia a doua zi. înainte de a dormi, spunem rozariul împreună. La a doua taină (cea a bucuriei), îl cert pe Gurb pentru că-1 prind trăgând cu ochiul la revista La maison de Marie Claire.

03.15 îl oblig pe Gurb să se spele pe dinţi. Numai Dumnezeu ştie de cât timp nu s-a mai periat comme il faut.

03.20 îl întreb pe Gurb dacă-mi poate da nişte haine în care să dorm. îmi arată dulapul cu lenjerie. Prefer să nu mă uit.

03.30 Gurb se culcă în pat, eu, pe canapeaua din living. Lăsăm uşa întredeschisă. Noapte bună, Gurb. Pe mâine. Să te odihneşti. Şi tu. Vise plăcute, Gurb.

03.50 Gurb? Ce? Dormi? Nu, dar tu? Nici eu. Vrei un pahar cu lapte? Nu, mulţumesc.

04.10 Gurb? Ce? La ce te gândeşti? La nimic, dar tu? Mă gândesc că acum, că ne-am întâlnit, ne putem în sfârşit întoarce pe mult iubita noastră planetă. Alt!

04.20 Auzi? Ce-i, Gurb? Tu ai chef să ne întoarcem pe mult iubita noastră planetă? Păi, bineînţeles, tu nu? Păi, frate, nu ştiu ce să-ţi zic. Adevărul e că acolo e o plictiseală de moarte. Gurb, omule, ai şi tu dreptate, dar care-ar fi alternativa? Ei, păi, să rămânem aici. Şi ce-am face? Of, o groază de lucruri. Cum ar fi? Am putea avea un bar. Ia te uită! Când am vrut eu să iau barul domnului Joaquîn şi al doamnei Mercedes, mi-ai pus beţe-n roate, iar acum, când ţi-a venit ţie ideea, trebuie să-mi placă. Nu se compară: la barul domnului Joaquîn şi al doamnei Mercedes nu veneau decât pensionari; al nostru ar fi cu totul altfel: design ultramodern, muzică live, biliard, tarot, deschis până-n zori, iar sâmbetele, concurs de Miss Tanga. Hmm... Pro-mite-mi c-o să te gândeşti. îţi promit.

04.45 Auzi, Gurb? Ce? Tu crezi că ar ieşi bani din asta? Ei, cine se gândeşte la bani? Eu. Bine, n-avea grijă, genul ăsta de localuri sunt o mină de aur. Da, la început, dar, dacă mai târziu e la modă un alt fel de local, ştii unde poţi să-ţi bagi designul. Şi ce? Când se termină afacerea asta, intrăm în alta; oraşul ăsta e un filon care trebuie exploatat; iar după ce ne săturăm, mergem la Madrid. Frate, acolo umbă câinii cu covrigi în coadă, gândeşte-te numai la puntea aeriană. Nu ştiu, nu ştiu; nu mi se pare sigur. Uite, dacă îţi faci griji pentru viitor, n-ai decât să te înscrii la un fond de pensii: cu o speranţă de viaţă de nouă mii de ani, n-ai idee ce bătăi de cap o să le dai celor de la La Caixa[2]. Şi-acum, lasă-mă să dorm. Bine, Gurb, nu te supăra pe mine. Nu mă supăr, dar dormi. Noapte bună, Gurb. Noapte bună.

[1]

Parodiere a scenei din Casablanca, unde Rick îşi ia rămas-bun de la lisa spunându-i „Ne vom aduce întotdeauna aminte de Paris[11]. Aici, Ampurdân este o zonă renumită pentru podgoriile sale

(n.tr,.).

2

Banca de Economii şi Pensii a Cataloniei şi a Insulelor Baleare (n.lr.).

ziua 23

10.13 Mă trezeşte un sunet de clopoţel. Unde sunt? Pe o canapea. Şi livingul ăsta drăguţ? A, da, mi-aduc aminte. Unde e Curb? Uşa de la dormitorul lui e închisă. Cred că doarme dus. întotdeauna a fost un somnoros. Nu ca mine, eu sunt matinal şi vrednic. Sună în continuare.

10.15 Bat uşor cu degetele în uşa dormitorului. Nici un răspuns. Decid să mă ocup personal.

10.16 Deschid. Un băiat cu un buchet de crini. Pentru domnişoara, zice el. Ii dau zece pesete bacşiş şi-mi dă floarea. închid uşa.

10.18 în bucătărie. Notez cele zece pesete pe care le-am dat din banii mei şi pe care, de fapt, Gurb ar fi trebuit să le plătească. Caut o cană. După ce-o găsesc, o umplu cu apă şi pun florile în cană, cum mă pricep mai bine. Rezultatul lasă mult de dorit. Poate că n-ar fi trebuit să scurtez atâta cozile. Acum e prea târziu pentru regrete.

10.12 Deschid plicul care însoţeşte buchetul. Conţine un bilet scris de mână. N-ar trebui să citesc ce scrie pe el, dar citesc. Pentru iubita mea Cuqui cu un milion de sărutări ţoc ţoc ţoc ţoc ţoc ţoc ţoc ţoc ţoc ţoc, Pepe.

10.24 Soneria. Decid să răspund personal. Un băiat cu trufe îngheţate. Zece pesete.

10.26 Notez cheltuiala. Pun cutia cu trufe în congelator. O scot, mănânc zece trufe, rearanjez restul ca să nu se observe şi pun din nou cutia în congelator. Citesc biletul. Nu îndrăznesc să repet ce scrie pe el. Temperatura: 25° C. Umiditate relativă: 75%. Vânt slab dinspre sud-est. Starea mării: învolburată.

10.29 Soneria. Decid să răspund personal. Un băiat cu un coş. în coş, un săpun parfumat, un gel de duş, cremă hidratantă, body milk, burete, eau de toilette. Zece pesete. Duc mostrele în baie. Arunc biletul în closet (fără să-l citesc) şi trag apa. Notez cheltuiala. Soneria.

10.32 Decid să răspund personal. De data asta nu e un băiat, ci un ditamai găliganii'. Nu are nimic la el şi spune că vrea să discute cu doamna. Răspund că doamna nu poate fi văzută acum. Dacă doriţi, adaug, puteţi să vă întoarceţi mai târziu sau să-mi lăsaţi cartea de vizită. Găliganii' mă întreabă dacă sunt cumva soţul doamnei. Nu, domnule, nici vorbă. Logodnicul, poate? Nu. Prietenul? Nici. Atunci cine sunt şi ce dracu' fac aici? Sunt majordomul, răspund, şi ştiu karate, aşa că fără prostii, s-a-nţeles?

10.34 Găliganii' îmi sparge faţa şi pleacă. Măcar am economisit zece pesete.

10.36 Mă îndrept spre bucătărie, sprijinindu-mă de pereţii holului, şi mă ciocnesc de Gurb, trezit de zgomotul făcut de capul meu când s-a izbit de preş, de tocul uşii şi de lintou. îi povestesc ce s-a întâmplat şi, în loc să mă compătimească, îi vine să râdă. Văzând că mă încrunt, îşi înăbuşă râsul tâmp (nu ştiu ce l-a apucat) şi-mi spune că găliganul e un pretendent gelos, care-1 urmăreşte de mai multe zile. Ieri, de pildă, i-a scos dinţii fostului majordom, dându-i o palmă.

E foarte violent şi temperamental, zice Gurb; de-asta îi şi place, adaugă el.

10.40 îmi curăţ rănile cu apă oxigenată. Am atât de multe vânătăi, încât mă transform în Tutmes al Il-lea, ca să nu mă mai obosesc să mă pansez.

11.00 Când ies din baie, îl aud pe Gurb stri-gându-mă de pe terasă. Ies şi constat (cu satisfacţie) că a pregătit micul dejun şi l-a aranjat pe o măsuţă de marmură, sub umbrelă. Dezamăgire: o jumătate de pomelo, ceai cu lămâie, pâine prăjită cu unt şi marmeladă englezească de portocale. Mi-e dor de omleta cu vinete şi de berea din barul doamnei Mercedes şi al domnului Joaquîn, dar mănânc ce mi se dă şi nu zic nimic. La ferestrele şi terasele din jur sunt binocluri, lunete şi telescoape îndreptate asupra halatului de mătase de culoarea somonului purtat de Gurb. Iau în considerare posibilitatea de-a trimite o rază dezintegratoare către curioşi, dar aleg să mă prefac că nu ştiu ce se întâmplă.

11.10 Terminăm micul dejun cât ai clipi din ochi. Gurb îşi aprinde o ţigară. Simulez o tuse violentă, ca să-şi dea seama că fumatul e dăunător şi foarte nociv. Dacă el vrea să se intoxice, n-are decât, dar să nu-i oblige şi pe alţii să respire un aer contaminat. Mesajul salutar al tusei mele nu e băgat în seamă: Gurb continuă să fumeze, iar eu fac răni în gât.

11.15 11 întreb pe Gurb dacă vorbea serios noap

tea trecută. Gurb, la rândul lui, mă întreabă la ce mă refer. La barul modern, la ce altceva? Sigur că vorbea serios. Şi Miss Tanga? Tot serios vorbea? Bineînţeles, zice el. Şi eu aş putea fi prezentator? Evident, zice el. Şi să-i dau banderola câştigătoarei? Orice poftesc, zice el; când ai un bar, te bucuri de nişte avantaje.

11.20 Strâng masa, duc totul la bucătărie. Gurb rămâne pe terasă, citeşte La Vanguardia. Pun farfuriile, ceştile şi tacâmurile în maşina de spălat vase.

11.30 Curăţ argintăria.

12.30 Dau cu aspiratorul. Schimb sacul.

13.00 Spăl geamurile. Să dea Domnul să nu plouă!

13.30 Pun rufe la spălat. Calc cearşafuri. Găsesc un cearşaf vechi şi destrămat. Fac cârpe de praf.

14.00 îl întreb pe Gurb la ce oră se ia prânzul în casa asta. Răspuns: în casa asta nu se ia prânzul la nici o oră. Cât despre el (despre Gurb, se-n-ţelege), în jumătate de oră trebuie să ajungă la Café de Colombia, la Vaquerîa şi la Dorado Petit (în cel din Barcelona şi în cel din Sânt Feliu). întotdeauna acceptă trei invitaţii, zice el, şi se hotărăşte în ultima clipă pe care s-o onoreze. Cât despre mine, pot să-mi fac ceva de mâncare cu ce mai e prin frigider, zice el.

14.30 Gurb face un duş, se parfumează, se piaptănă, se îmbracă, se machiază. Mă pune să sun la o companie de taxiuri. Of, of, mereu pe fugă şi mereu în întârziere! exclamă el. Asta nu-i viaţă! exclamă el. încerc să-i spun că, dacă s-ar trezi mai devreme şi dacă n-ar arde gazul de

pomană, n-ar mai avea astfel de probleme, dar deja a plecat. Strâng hainele pe care le-a lăsat aruncate în toate părţile.

14.50 In frigider nu se află decât o sticlă de şampanie pe jumătate goală, o orhidee ofilită şi nişte eprubete al căror conţinut prefer să nu-1 analizez.

15.00 Mănânc la barul din Casa Vicente. Salată de sezon şi gazpacho[1], macaroane cu pui, 650 de pesete. în plus, pâine, sucuri, desert şi cafea. Cu TVA şi bacşiş, sare de 900.

16.00 înapoi în micul apartament al lui Gurb. Treizeci şi nu ştiu câte mesaje pe robot. Le ascult pe primele patru. Trec în revistă corespondenţa: facturi peste facturi.

16.40 Două albume foto. Tăieturi din ziare: Gurb în Sa Tuna, Gurb la Palatul Zarzuela, Gurb la Festivalul Sanfermines. Un polaroid neclar şi strâmb: Gurb cu un necunoscut pe o stradă, din câte se pare, din Paris. Gurb intrând la Danielii; ieşind din Harry's Bar. Gurb ca regină a balului de absolvire al inginerilor de mină. îmbrăţişându-se cu Yves Saint Laurent după paradă. La o terasă la Castellana cu Mario Conde. Dansând cu I.M. Pei & Partners. Spărgând şampania de aruncătorul de torpile José Marin Pemân. La o terasă la Castellana cu cei doi Alberto[2]. Intrând la Sotheby's. La cumpărături cu Raisa Gorbaciova, în Saks, pe Fifth Avenue: mister Saks şi mister Fifth servindu-le pe ilustrele lor cliente: Dear ladies, dear ladies! Naşa primului (şi ultimului) rinocer născut la Grădina Zoologică din Madrid. La o terasa la Castellana cu cei doi Marcelino. Dansând cu ayatollahul Akbar Hashemi Rafsanjani.

17.08 Mă duc la supermarketul de la colţ. Mâncare, produse de curăţare, vin, apă minerală, batiste de hârtie, total 13,647 pesete. Păstrez bonul, ca să împart cheltuielile cu Gurb. Numerele pentru tragerea la sorţi a unei Honda Civic le păstrez eu.

17.30 înapoi în micul apartament al lui Gurb.

Văd Los mundos de Yupi.

18.00 Văd Avanç de l'informatiu vespre.

18.30 Văd Maritrapu eta mattintrapuren abenturak. Apoi videoclipuri.

20.00 Pun apă la fiert. Adaug sare. Morcovi, cartofi, varză, praz, ţelină, o aripioară de pui, un os de vită. Mă uit la ceas.

21.30 Opresc focul. Pun masa. Pun apă la florile de pe terasă.

22.30 Cinez singur.

23.00 Filmul de noapte. Seria De tal palo tal astilla {Aşchia nu sare departe de trunchi). Azi: Fiul lui Ben-Hur{ 1931), cu Ben Turpin şi Olivia de Havil-land. Săptămâna următoare: Fiul lui Balarrasa, cu José Sazatornil.

24.30 Mă spăl pe dinţi; îmi fac rugăciunile şi mă culc pe canapea. Nici o veste de la Gurb.

01.00 Nu reuşesc să adorm.

02.00 Nu reuşesc să adorm.

03.00 Nu reuşesc să adorm.

04.00 Mă scol. Merg de colo-colo prin apartament, ca să-mi liniştesc nervii. Neştiind cum sunt aranjate piesele de mobilier, mă lovesc cu tibia de tot ce are colţuri.

04.20 Mă aşez la masă. Iau hârtie şi o cariocă.

„Dragă Gurb,

Uneori se întâmplă ca două persoane să trăiască mult timp împreună fără să ajungă să se cunoască reciproc. Poate fi şi invers, adică două persoane trăiesc puţin timp împreună şi totuşi, în mod paradoxal, ajung să se cunoască reciproc. Poate fi şi altfel, anume ca două persoane să trăiască împreună mult timp şi una dintre ele să ajungă s-o cunoască pe cealaltă, fără ca ea, la rândul său, să ajungă s-o cunoască pe prima, caz în care nu putem spune că ambele persoane au ajuns să se cunoască reciproc. Toate astea, desigur, n-au nimic de-a face cu noi, şi, dacă mi-am permis să aduc aşa ceva în discuţie, a fost pentru că n-aş vrea să crezi că încerc să introduc elemente străine de temă sau irele-vante. Mai mult, o să-mi încep altfel scrisoarea, în parte din cauza a ceea ce tocmai ţi-am spus şi în parte pentru că deja am pierdut ideea.“

04.35 „Dragă Gurb,

înainte de toate, aş vrea să stabilesc o distincţie clară între două concepte fundamentale, anume cea dintre principii şi precepte."

04.50 „Dragă Gurb,

Acum, că se apropie vara, cred că a venit timpul să plecăm."

04.51 Lipesc scrisoarea de oglinda din budoar, cu o picătură de adeziv. Recitesc ce-am scris. Decid să adopt înfăţişarea lui Yves Montand şi să cânt cu multă expresivitate:

Si vous avez peur des chagrins d’amour, évitez les belles...

Interpretarea mea e puţin ştearsă, deoarece, din cauza unei erori mecanice, m-am transformat în Jacques-Yves Cousteau şi e greu să cânţi în costum de scafandru.

05.05 Cu foarfecele pentru unghii, reduc garderoba lui Gurb la microorganisme.

05.12 Golesc sticlele de parfum în chiuvetă şi le umplu cu acid sulfuric. Desenez mustăţi pe toate tablourile. Umplu frigiderul cu viermi. Pun muci pe perdele. înregistrez pârţuri pe robotul telefonic. Pun un porc în cadă. Plec trântind uşa după mine.

05.35 Mă duc în singurul bar deschis din zonă. Clientelă numeroasă, dar cea mai mare parte

e întinsă pe jos, aşa că găsesc loc la bar. Cer şase pahare de whisky. Duble.

06.35 Ajung la mine în apartament. Mă prăbuşesc în pat şi adorm înainte de-a închide ochii.

[1]

Ciorbă rece preparată cu pâine şi zarzavat (n.tr).

[2]

Este vorba de verii Alberto Cortina şi Alberto Alcocer, doi avocaţi celebri datorită felului în care s-au îmbogăţit: acuzaţi de furtul a 4 000 de milioane de pesete, au fost absolviţi prin prescrierea acuzaţiilor, considerate probate, de escrocherie şi fals. în prezent sunt acţionarii majoritari ai Băncii Zaragozano (n.tr).

ziua 24

09.12 Mă trezesc mahmur, dar mulţumit de decizia luată. La micul dejun, gogoşi şi whisky. Temperatura: 22° C. Umiditate relativă: 69%. Nori mulţi, vizibilitate redusă la ţărm. Starea mării: agitată, cu valuri mai mici de un metru. Vreme perfectă pentru planurile mele.

09.30 Ies din apartament. Cobor scara cu paşi siguri. Dacă scara se mişcă, nu-i vina mea. Portăreasa întinde rufele pe cablurile ascensorului. Ii spun că aş vrea să-i vorbesc într-o chestiune personală. îmi permite să vin în sălaşul ei?

09.31 Portăreasa mă conduce la sălaşul ei, situat la subsolul clădirii. Mi-1 arată şi-mi spune că vara e ca-n cuptor şi iarna ca-n frigider. N-are aragaz, aşa că frige heringii pe soba de gaz, zice. Apoi fumăraia o împiedică să se uite la televizor. N-are baie, zice. Din fericire, conductele clădirii trec pe sub dormitor, şi poate şi ea să facă duş. Dar, adaugă ea, de ce mi-ar păsa?

09.47 îi răspund că am luat hotărârea să plec din oraş şi, ca urmare, îi las ei (portăresei) apartamentul. Ii încredinţez actul notarial şi cheile. Portăreasa îmi mărturiseşte că întotdeauna a ştiut că-s un adevărat domn, nu ca alţii, care par domni, dar la momentul adevărului, nici vorbă. Pentru a pecetlui prietenia noastră, bem amândoi clin sticla de whisky pe care-am adus-o cu mine.

10.00 Mă prezint la apartamentul preşedintelui asociaţiei de proprietari. în ciuda importanţei funcţiei lui, mă primeşte în pijama. îl pun la curent cu intenţia mea de a-i lăsa fonduri suficiente şă înlocuiască porcăria de ascensor pe care-o avem cu altul nou, să zugrăvească pereţii scării, să restaureze faţada, să schimbe conductele, să repare interfonul, să astupe găurile de pe terasă, să instaleze o antenă parabolică şi să pună covor pe holul de la intrare. în schimb, adaug, cer doar să fiu pomenit cu drag, căci pornesc într-o lungă călătorie. Preşedintele îmi zice că, dac-ar fi toţi vecinii ca mine, n-ar mai fi nevoie de socialism şi-alte drăcovenii. Tragem câte o duşcă de whisky.

10.20 Mă prezint la uşa vecinei. îmi deschide chiar ea. îmi spune că era pe cale să iasă chiar în acel moment şi, dacă nu mă supăr, să mă întorc mai târziu. îi răspund că nu va exista un mai târziu, pentru că şi eu sunt pe punctul de-a pleca, nu se ştie pentru cât timp. îmi permite să intru? Doar un minut. încuviinţează cu oarecare rezervă, pentru că de-acum cred că deja put tot a whisky.

10.30 Cu maximă circumspecţie, îi zic vecinei că mi-am permis să mă interesez de situaţia ei din punct de vedere afectiv, dar şi economic, şi în ambele cazuri situaţia poate fi calificată drept dezastruoasă. Adaug că, în ce priveşte sfera afectivă, nu-i pot oferi nimic, pentru că nici n-aş avea timp. In schimb, în ce priveşte sfera economică...

10.35 îmi dreg vocea. îmi fac curaj cu câteva guri de whisky. Continui.

10.36 ...în ce priveşte sfera economică, zic, dat fiind că sunt holtei, înstărit şi darnic de la natură, am decis, dacă ea n-are nimic împotrivă, să virez într-o bancă (elveţiană) o sumă

suficientă pentru a acoperi studiile fiului ei acum şi, când o fi timpul, la Harvard School of Business Administration. In cc-o priveşte, adaug, cu vocea stinsă, o rog să primească, în amintirea scurtei noastre vecinătăţi, acest modest colier de smaralde.

10.39 îi încredinţez vecinei colierul, termin sticla de whisky, ies precipitat din apartamentul ei, cad şi mă duc de-a rostogolul pe scări.

-12.00 Merg pe jos de la staţia de metrou până la navă. Când ajung, îmi piere curajul. Iedera a acopeiit trapele, în mai multe locuri vopseaua e sărită, cineva a rupt afişul cu Sfânta Inimă de pe uşă. Nu pot să apar aşa la mine pe planetă.

12.02 Cumpăr din sat o cârpă, soluţie de curăţat şi o pereche de mănuşi de cauciuc. Mă întorc la navă şi trec la treabă.

13.30 Intru în navă. Cu excepţia câtorva locuri unde s-a instalat umezeala, interiorul nu pare să fi suferit daune majore. Verific manometrele, combustibilul. Totul normal. Mă aşez în faţa tabloului de comandă. Pornesc motorul. Vrrr...

13.45 Vrr... vrr... vrr...

14.00 Vrr... vrr... vrr...

14.20 VRRRRRRRR!

14.21 Doamne, ce spaimă-am tras!

14.22 Opresc motorul. Mă întorc în sat să-mi fac provizii.

15.00 Pun în navă toate lucrurile de care am nevoie pentru a face drumul mai uşor: pastă de dinţi, noutăţi editoriale, o bicicletă, un rezumat cifrat al problemei metroului de la Montjuîc şi alte câteva.

16.00 Când umplu cala, descopăr că e invadată de gândaci. Ce-i de făcut? M-aş putea aproviziona cu spray-uri de insecticid, dar, odată redevenit intelect pur, cu ce-o să mai apăs pe butonul de sus?

16.20 După mai multe încercări, reuşesc să stabilesc contactul cu Staţia de Legătură AF din constelaţia An tares. Anunţ că mi-am încheiat misiunea pe Terra şi mă pregătesc de plecare, ca să profit de vremea rea (cea mai bună pentru navigare). Anunţ, de asemenea, că mă întorc singur, întrucât partenerul meu, pe nume Gurb, a dispărut în misiune. Evit să spun adevărul, pentru a nu-i supăra pe bătrânii lui părinţi.

16.30 La Staţia de Legătură AF din constelaţia Antares, mi se cere să repet mesajul. Din câte se pare, recepţia e defectuoasă.

16.40 Repet mesajul. Cei de la Staţia de Legătură AF din constelaţia Antares îmi spun că de fapt recepţionaseră bine mesajul meu şi prima oară, dar mi-au cerut să-l repet pentru că-i amuză

accentul meu catalan.

17.00 Mă înfiinţez la barul doamnei Mercedes şi al domnului Joaquin. Doamna Mercedes e în spatele barului, ca întotdeauna. Domnul Joaquin joacă domino cu trei muşterii de aceeaşi vârstă. Efuziuni, omletă cu vinete, berică. Le spun că am venit să-mi iau rămas-bun. Mă întorc pe meleagurile mele. Vezi, Joaquin? Ţi-am zis eu că domnul nu era de pe-aici. Am cumpărat ceva pentru ei: o căsuţă şi unsprezece hectare de pământ în Florida, ca să se ducă să se odihnească. O, nu era nevoie să te deranjezi! Trebuie să te fi costat o grămadă. Nu spuneţi asta, doamnă Mercedes, meritaţi chiar mai mult de-atât. Adio, adio! Să ne trimiţi o ilustrată.

19.00 Totul e gata pentru decolare. Ecluzele sunt închise. încep numărătoarea inversă: 100, 99, 98, 97...

19.01 Un zgomot în spatele meu. Să fie nenorociţii ăia de gândaci? Mă duc să văd.

19.02 Gurb! Ce naiba cauţi aici? Şi cu tocurile astea cât palma! Crezi că aşa se călătoreşte în spaţiu (şi-n timp)? Curb îmi arată un mesaj cifrat de pe ecranul tabloului de transmisie.

19.05 Decodez mesajul. E de lajunta Supremă. Datorită succesului misiunii noastre pe Terra (pentru care ne felicită), trebuie să ne schimbăm traiectoria şi să ne îndreptăm, în acelaşi scop, pe planeta BWR 143, care se roteşte (ca o tâmpită) în jurul Alfa lui Centauri. Odată ajunşi acolo, va trebui să adoptăm, cum s-a întâmplat şi aici, forma locuitorilor planetei. An patruzeci şi nouă de picioare, dintre care doar două ating solul. Mai au un singur ochi, şase urechi, opt nasuri şi unsprezece dinţişori. Se hrănesc cu noroi şi cu un fel de omizi păroase pe care le prind cu tentaculele ante-roposterioare.

19.07 Curb face feţe-feţe şi deduc că misiunea care ne-a fost încredinţată nu-1 umple de o binemeritată mândrie. înainte ca lipsa lui de entuziasm să se manifeste într-un fel care ar impune adoptarea de către mine a unor măsuri disciplinare, fac diverse aprecieri pe care le-am putea împărţi în trei (sau mai puţine) categorii, după cum urmează: a) autorităţile competente întotdeauna ştiu ce e mai bine pentru noi; b) călătoriile în locuri noi şi cunoaşterea altor culturi sunt întotdeauna instructive şi c) cine plăteşte comandă. Cu titlu personal, adaug că, în cazul lui, schimbarea asta poate părea înspăimântătoare, pentru că în ultimul timp s-a

cam prostit, şi a venit vremea să nu mai fie o femeie tânără, frumoasă şi bogată, şi să se transforme într-un vierme scârbos, la care Gurb răspunde zicând că nu ştie ce să admire mai mult, perspicacitatea mea sau talentul meu de-a le explica pe toate cum nu poate mai bine.

19.50 Decolare fără probleme, la ora stabilită (astrolabul cosmic arată ora 983674856739). Viteza de decolare: 0,12 pe scara convenţională (restrânsă). Unghi de incidenţă cu periheliul: 54°. Durata estimată a călătoriei: 784 de ani. Destinaţie: ALFA CENTAURI.

19.55 Gurb şi cu mine ieşim din spatele panoului de afişaj, puţin răvăşiţi de unda de absorbţie a turbinelor. Vedem cum nava se pierde printre nori. Trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ne prindă ploaia înainte de-a ajunge la metrou.

20.00 Gurb dă glas părerii (neîntemeiate, cred eu) că sunt un imbecil. Dacă n-aş fi cheltuit toţi banii pe cadouri pentru toată lumea, doar ca să mă dau mare, zice el, acum am fi putut chema un taxi, am fi fost scutiţi de plimbarea asta. Adaugă că-i e greu să meargă în fusta lui conică. Pe viitor, completează, de bani o să se ocupe el. N-apuc să-i aduc aminte că, deşi ne aflăm în afara navei (şi a legii), sunt totuşi superiorul lui ierarhic, că trece o maşină pe lângă noi, Gurb îi face semn, iar maşina se opreşte. Gurb îşi sumete fusta şi aleargă spre maşină. Nesocotindu-mi ordinele imperioase, urcă în maşină. Maşina porneşte.

02.00 Nici o veste de la Gurb.